

ENTREVISTA A FR. JOSÉ MANUEL RODRÍGUEZ, PRIOR DE MONTALEGRE

La Cartoixa per dins

La Cartoixa de Montalegre de Tiana és l'única de Catalunya que conserva encara una comunitat viva. Tot i la seva discreció natural (fins i tot les creus del cementiri no tenen nom), el nou prior, Fr. José Manuel Rodríguez, ha obert les portes de la cartoixa a *Catalunya Cristiana* per explicar amb tota mena de detall la seva vida en soledat i silenci. L'any vinent la Cartoixa de Montalegre farà sis segles que es va fundar. **P 20**

**A la Cartoixa
no es ve
fugint, sinó
buscant Déu**

Testimonis d'esperança d'una Església sofrent

La parròquia barcelonina de Santa Anna ha acollit recentment la primera edició de «La Nit dels Testimonis», una iniciativa impulsada per Ajuda a l'Església Necessitada (AIN) en col·laboració amb la pastoral juvenil de Barcelona. De Síria, el Sudan del Sud i Angola han arribat les experiències que han vertebrat la vetllada. Experiències de fe viscudes en situacions difícils, fins i tot de persecució i de mort. **P 16-17**

El diàleg entranyable entre Pau VI i Atenàgores, per Sebastià Janeras

P 7

Sumari

- 3 El somni dels palestins cristians d'Iqrit
- 22 Mercè Riera, Creu de Sant Jordi
- 23 Sobre les unions del mateix sexe
- 25 Nou llibre històric de fra Valentí Serra
- 26 Restaurat un quadre d'Antoni Viladomat

Editorial

Ortodoxos i dissidents en temps de Ramon Llull

Els estudis sobre Llull i la seva època continuen vius. Amb el tema *Ortodoxos i dissidents en temps de Ramon Llull*, els dies 9 i 10 de maig es van celebrar les VIII Jornades Acadèmiques Interdisciplinàries que organitza l'Aula Lul·liana de Barcelona. Enguany es va tractar d'Arnau de Vilanova (a càrrec de Jaume Mensa), Marguerite Porete (M. A. Soletí), Jacques de Molay (Joan Fuguet i Carme Plaza) i del mateix Ramon Llull (Josep Amengual). Tots ells eren seglars i tots parlaven i escrivien en llengua vernacle.

La Sentència de Tarragona de 1316 va condemnar diverses tesis del metge i teòleg Arnau de Vilanova i com a conseqüència durant segles ha estat considerat un autor heterodox. Però avui es posa en relleu que la gran aposta de Vilanova era el «ver cristianisme», una proposta reformadora de retorn als valors genuïnament evangèlics. Es dona la paradoxa que els inquisidors van arribar a condemnar la frase evangèlica: «Vull misericòrdia i no sacrificis» (Mt 9,13).

Marguerite Porete, una dona culta, probablement copista, va ser cremada a la foguera el 1310 acusada d'haver redactat i divulgat pàgines d'ardent espiritualitat mística considerades errònies i perilloses per les autoritats inquisitorials. Va suportar tot el seu procés en exemplar silenci. La seva obra, *L'Espill de les ànimes simples*, va ser molt difosa. Avui està publicada a Clàssics del Cristianisme (n. 85).

Jacques de Molay, Gran Mestre de l'Orde del Temple, tenia també la voluntat de reformar-lo, sobretot per fer front a les

gravíssimes crítiques que se li feien i que avui els historiadors demostren que eren desproporcionades. El 1312 al Concili de Viena, Climent V va suprimir l'Orde i Molay també fou condemnat i cremat a la foguera.

Ramon Llull fou un teòleg per a la missió i aquesta opció el convertia en un reformador. Es va situar al llindar del pensament cristià. L'opció per aquest caràcter liminar va comportar que fos acusat d'heterodox un cop mort, encara que mai no fou formalment condemnat. Avui avança la causa cap a la seva canonització.

Tots aquests casos i d'altres s'haurien d'incloure al sincer *mea culpa* que va entonar sant Joan Pau II, pels errors mil·lenaris de l'Església. (Cf. L. Accatoli, *Quan l'Església demana perdó. Tots els mea culpa de Joan Pau II*. Barcelona, Pleniluni, 1997; versió castellana: *Cuando el Papa pide perdón. Todos los mea culpa de Juan Pablo II*. Barcelona, Grijalbo, 1997.)

En el marc de les Jornades es van presentar les obres lul·lianes: *Llibre de Meravelles* (vol. I); *Hores de Nostra Dona Santa Maria, Desconhort de Nostra Dona i Llibre d'Intenció*. I es va fer una dramatització: «Na Renard, vuit miniatures sobre el *Llibre de les Bèsties* de Ramon Llull» amb música de Ximo Tarín-Micó.

Formen l'Aula Lul·liana la Universitat Autònoma de Barcelona, la Facultat de Filologia de la UB, la Facultat de Filosofia de Catalunya (URL) i la Facultat de Teologia de Catalunya.

Un nou llindar

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona

La grandesa del cor humà

De cor a cor la gent s'entén. És la lògica del do molt per damunt de l'exigència. És el llenguatge que avui més se'ns demana per la set que hi ha de proximitat i de pacient escolta. Quan això es dona, neix un camí de confiança i la convivència es fa més agradable. Rostre i cor, ambdues realitats formen una unitat que posa al descobert aquella vivència més profunda que toca de prop el sentit de la vida. «Recordem —diu el papa Francesc— que mai no s'han de respondre preguntes que ningú no es fa» (EG 155). En això, l'anunci de l'Evangeli hi té molt a dir, ja que es tracta de posar-nos en comunicació amb Déu i entre nosaltres.

Si fos possible conèixer el misteri del cor humà, què hi trobaríem? Aquesta és una tasca lloable en la qual la pregària i l'escolta de la Paraula de Déu hi juguen un paper molt important. Ens pot sorprendre que en el més profund de la condició humana hi ha l'espera d'una presència i el silenciós desig d'una comunió. Com més bé acollim, més ens apropem al cor de cada persona fins al punt de trobar-hi, cara a cara, el mateix Crist. Aquesta obertura demana alhora renunciar a tot aïllament i autoreferencialitat.

La humilitat és l'actitud necessària per arribar-hi i el seu exercici quotidià n'és un mitjà irrenunciable. El papa Francesc ens diu que «parlar de cor implica tenir-lo no sols ardent, sinó il·luminat per la integritat de la Revelació i pel camí que aquesta Paraula en el cor de l'Església i del nostre poble fidel al llarg de la seva història» (EG 144). Crist coneix i comprèn les mil ofertes que posen a prova aquesta fidelitat, però les possibilitats de mantenir-la són infinitament més grans. Crist és sobretot «comunió» i el seu Esperit, que hi és, prega amb nosaltres i ens fa accessibles.

Quan a l'Església acollim amb senzillesa, més s'apropa als nostres cors fràgils, però és aleshores quan la força apareix en la feblesa i el diàleg s'omple de contingut per apropar Jesús amb paraules i gestos de compassió. Sempre és Pasqua!

L'efemèride de la setmana

Dia 31 de maig del 1857: neix Achille Ratti, futur Pius XI.

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Pérez Ansótegui, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Mercedes De La Torre, ROMA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana: Ana Alba, David Andrés, Pilarín Bayés, Martirí Brugada, Agustí Codinach, F. Diego Espuny, Núria Ferret, Jaume González, Joan Guiteras, Sebastià Janeras, Bernat Juliol, Dani Majà, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Glòria Monés, Josan Montull, Xavier Moretó, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Joan A. Parra, Joan Planellas, Quique, Josep Rius-Camps, Josep M. Rovira,

Josep M. Sabé, Eduard Sagarra, Lluís Serra, Valentí Serra, Sebastià Taltavull, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció: C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 130 €

Gibraltar i Portugal: 130,01 €

Resta d'Europa: 208,01 €

Amèrica i Àfrica: 243,11 €

Àsia i Oceania: 317,21 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

L'esperança del retorn

Els palestins cristians del poble d'Iqrit demanen al papa Francesc que intercedeixi davant d'Israel per recuperar les terres

Ana Alba

Iqrit (Israel)

L'església d'Iqrit corona un turó farcit de boscos de l'Alta Galilea, al nord d'Israel. Aquest petit temple de pedra clara dedicat a la Mare de Déu, molt pròxim a la frontera amb el Líban, és l'únic edifici que queda dempeus al poble d'Iqrit, que fins a la creació de l'Estat d'Israel, el 1948, estava habitat per 490 palestins cristians (catòlics grecs melquites).

La vila tenia una extensió de 24.000 *dunams* (24 km²) dels quals 600 *dunams* (0,6 km²) eren cases i la resta, terres de conreu plenes d'oliveres i arbres fruiters i boscos. A Iqrit hi ha restes arqueològiques romanes i els cananeus, abans que arribessin els jueus a la terra promesa, van erigir-hi una escultura al déu Melqart. Uns quants segles després, per aquesta vila situada a 25 km de Sant Joan d'Acre van passar els croats.

El novembre del 1948, en plena guerra entre els israelians i una coalició de països àrabs, després de la fundació de l'Estat d'Israel, l'Exèrcit israelià va obligar els veïns d'Iqrit a abandonar-lo i els va assegurar que hi podrien tornar unes setmanes després. Però la promesa no es va complir i el poble va ser declarat zona militar. Aleshores ja s'havia produït gran part de l'expulsió i fugida d'uns 720.000 palestins de les seves viles i ciutats—la Nakba (catàstrofe)—, que commemoren cada 15 de maig.

Els veïns d'Iqrit van acudir al Tribunal Suprem d'Israel per recuperar el poble i la justícia els va donar la raó. Però el Govern israelià, lluny de fer efectiva la sentència, va ordenar a l'exèrcit que destruís la vila. La nit del 24 de desembre del 1951, els habitants d'Iqrit—que ja eren ciutadans israelians i vivien refugiats en altres localitats israelianes— celebraven la Nit de Nadal quan van rebre la trista notícia que unes excavadores estaven enderrocant les seves cases a Iqrit. Només van respectar l'església i el cementiri.

Des d'aleshores, les famílies del poble, on hi havia 74 cases i una escola, mantenen una lluita amb el Govern israelià perquè els deixi recuperar les terres confiscades i aixecar-hi cases noves. Iqrit fa gairebé 66 anys que està buit i 63 destruït, les terres no es conreen i no s'han convertit en cap parc natural, com és el cas de molts dels altres 500 pobles palestins arrasats per les forces israelianes.

El 1993, una comissió ministerial va recomanar al Govern israelià que deixés retornar a Iqrit una part de la comunitat, els pares i dos fills de cada família, fet que va causar malestar entre els habitants del poble, que exigien el dret a retornar de tots els veïns. Les recomanacions, però, van quedar en paper mullat i el 2003, l'aleshores primer ministre israelià Ariel Sharon va

L'església d'Iqrit.

prohibir el dret al retorn a Iqrit.

«Des del 1948 som refugiats dins del nostre propi Estat, però no deixarem de lluitar per recuperar la nostra terra», afirma el sacerdot Souhail Khoury, els pares del qual eren d'Iqrit i que celebra missa a la petita església del poble el primer dissabte de cada mes. «Només ens queda l'església, ens reunim aquí per veure'ns, compartir una estona i celebrar la missa. Esperem donar a conèixer la nostra història, necessitem una solució per tornar a la nostra terra», explica el capellà, que juntament amb la Iqrit Community Association (Associació de la Comunitat d'Iqrit) ha dissenyat un pla per reconstruir el poble.

En una situació similar es troben els palestins de Kufr Bir'im, també cristians i expulsats per les forces israelianes. Una part dels veïns d'aquest poble es va refugiar en altres punts d'Israel, però molts van fugir al Líban i a Jordània. Kufr Bir'im va ser bombardejat per l'aviació d'Israel el 1953 i només va quedar sencera l'església. El 1972, va ser decretat zona militar tancada i es va prohibir que els seus antics habitants la visitessin. Un any més tard i després de dures batalles judicials, els veïns van aconseguir que els permetessin visitar l'església i el cementiri i des d'aleshores lluiten perquè se'ls permeti recuperar les seves terres.

La reivindicació de les famílies

La nit del 24 de desembre del 1951, els habitants d'Iqrit van rebre la trista notícia que unes excavadores estaven enderrocant les seves cases

Néts dels habitants originaris i activistes que reclamen els drets dels palestins expulsats s'han instal·lat a viure entre les ruïnes

d'Iqrit i Kufr Bir'im podria aparèixer sobre la taula en la trobada que el papa Francesc mantindrà amb el primer ministre israelià, Benjamin Netanyahu, el dia 26 de maig, durant la visita del pontífex a Terra Santa, que començarà el 24 de maig a Jordània.

Els veïns d'Iqrit van enviar una carta a Francesc el mes passat per demanar-li que intercedeixi per les comunitats cristianes expulsades davant les autoritats israelianes per tal que obtinguin el retorn. «Us implorem que intensifiquem els vostres esforços sagrats per pressionar el Govern d'Israel i acabar amb les injustícies comeses contra la nostra comunitat (...) Esperem que la seva pròxima visita a Palestina i Israel serveixi a aquest propòsit», indicava la carta.

Els residents d'aquestes dues viles cristianes «són membres de les comunitats cristianes més antigues, testimonis de la presència del Nostre Salvador (...) Totes les nostres terres va ser confiscades i vam esdevenir refugiats en la nostra pròpia terra. Som refugiats palestins desplaçats internament dins de l'Estat d'Israel», afegia la missiva.

L'Administració de Terres d'Israel, mentrestant, va enviar els seus inspectors a arrencar els arbres que diversos joves havien plantat a Iqrit, on ja fa gairebé dos anys que néts dels habitants originaris i activistes que reclamen els drets dels palestins expulsats s'han instal·lat a viure entre

Els veïns d'Iqrit van enviar una carta al papa Francesc per demanar-li que intercedeixi per les comunitats cristianes expulsades

Israel ens dona el dret al retorn, però només en una caixa de morts. Permet que ens enterrin a Iqrit, però no que visquem a la nostra terra

Iqrit Community Association

Antics veïns d'Iqrit o familiars al lloc on hi havia les cases.

les ruïnes. Dormen en tendes de campanya i a l'església amb el permís del pare Khoury i duen a terme diverses activitats culturals per atraure l'atenció dels ciutadans, les autoritats i la premsa i donar a conèixer les seves reivindicacions.

«El primer ministre israelià David Ben Gurion (primer cap de govern de l'Estat israelià) ens va donar una gran frase. Sobre l'expulsió dels palestins va dir: "Hem de fer tot el que calgui per assegurar-nos que mai no tornaran. Els vells moriran i els joves oblidaran." Però estem demostrant que això és fals, som la tercera generació de refugiats i no oblidem», subratlla Walaa Sbait, de 23 anys, sobre les runes de casa dels seus avis a Iqrit, davant d'una gran creu de ferro. Walaa, professor de teatre a Haifa, viu a Iqrit des de fa un any i deu mesos amb altres joves. Han plantat verdures, crien pollastres i tenen dos ases. Sovint, la policia israeliana els confisca les tendes de campanya i tot el material, a més de deixar-los ordres d'evacuació per a ells i els ases.

«Israel ens dona el dret al retorn, però només en una caixa de morts. Permet que ens enterrin a Iqrit, però no que visquem a la nostra terra», explica Walaa. El cementiri, a més de l'església, és l'únic que paradoxalment es manté viu a Iqrit. Allà s'enterra els antics veïns quan moren. Entre ells hi ha el marit de Magdalen, una jordana cristiana que el 1973 es va casar amb un palestí d'Iqrit. Té cinc fills i vuit néts repartits entre Haifa, Natzaret (Israel) i Chicago (EUA). «Aquí, sobre les ruïnes de la casa de la família del meu marit vam passar una de les nits de la nostra lluna de mel. Vam dormir al ras», relata Magdalen mentre assenjala unes pedres al terra, el que queda de la casa dels seus sogres.

Augmenta el vandalisme contra esglésies cristianes a Terra Santa

A.A. / Jerusalem

Els atacs vandàlics contra esglésies i altres objectius cristians han augmentat molt en les últimes setmanes a Israel, es creu que precisament amb motiu de la visita que el papa Francesc du a terme aquests dies a Terra Santa. Els atacs —que també s'han produït contra objectius musulmans en menor mesura i contra palestins, tant ciutadans de Palestina com d'Israel— són obra d'extremistes jueus, segons la policia israeliana.

Els atacs més comuns han estat grafitis als murs de diverses esglésies, no només a Jerusalem sinó en temples de ciutats com Jaffa, al municipi de Tel Aviv. També han atacat mesquites a Cisjordània, territori palestí ocupat per Israel des del 1967, i en localitats àrabs dins d'Israel.

Algunes de les pintades en esglésies eren frases com «el preu a pagar, el Rei David és per als jueus, Jesús és una escombraria». Aquest grafiti va aparèixer en una església pròxima al Cenacle, el lloc on Jesús va celebrar l'últim sopar amb els seus deixebles, que està situat al mateix edifici on la tradició jueva diu que hi ha la tomba dels reis bíblics David i Salomó.

L'immoble va ser adquirit pels

franciscans el 1335. Els frares van ser expulsats el 1524, quan Jerusalem estava sota domini otomà i l'edifici es va transferir a una família musulmana. Però quan es va crear l'Estat d'Israel, el 1948, les noves autoritats el van confiscar.

El Vaticà reclama el Cenacle a Israel i fa més de vint anys que les dues parts negocien aquesta qüestió. Els mitjans de comunicació israelians van apuntar pocs dies abans de la visita de Francesc a Terra Santa que el Govern israelià podria tancar un acord amb el Vaticà durant el viatge papal, i grups nacionalistes jueus van assegurar que Israel tenia intenció de transferir als catòlics la sobirania del Cenacle.

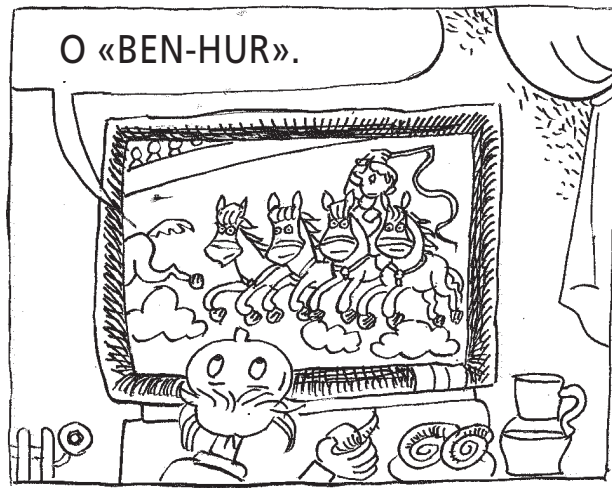
Israel ha desmentit que hi hagi cap pacte amb el Vaticà, però alguns grups israelians extremistes no se'n refien i han manifestat la seva intenció de «combatre» l'acord. Fa dues setmanes van convocar una protesta davant l'edifici que alberga el Cenacle «contra la decisió d'entregar al Vaticà la part superior de la Tomba de David».

El Patriarca Llatí de Jerusalem, Fouad Twal, màxima autoritat catòlica a Palestina, Israel, Jordània i Xipre, ha condemnat els últims atacs anticristians, antimusulmans i antiàrabs, ano-

menats *price tag* (el preu a pagar perquè els que els cometem diuen que són una venjança). «Hi ha una onada de terror extremista que causa una gran preocupació entre qualsevol persona sensata (...) Això perjudica la democràcia que Israel diu que defensa», va dir el Patriarca en una roda de premsa a la ciutat de Haifa.

Segons Twal, la majoria de líders israelians han condemnat els atacs, però s'han produït molt poques detencions de presumptes autors. «Tot el que necessita el mal per triomfar és que els homes bons no facin res (...) Els atacs de vandalisme incontrolat enverinen l'ambient, un ambient de coexistència, cooperació, especialment ara, dues setmanes abans de la visita del papa Francesc», va subratllar el Patriarca de Jerusalem.

«Tothom sap que la policia israeliana va designar unitats especials per investigar atacs com aquests. Ja que la gran majoria d'actes vandàlics no acaben als tribunals, ens hem de preguntar si el Govern (israelià) vol arribar a l'arrel del problema», va assenyalar Fouad.

Més transparència financera al Vaticà

L'Autoritat d'Informació Financera presenta l'Informe Anual 2014

VIS/Agències
Ciutat del Vaticà

L'Autoritat d'Informació Financera (AIF) de la Santa Seu i l'Estat de la Ciutat del Vaticà va presentar el 19 de maig el seu Informe Anual del 2013, en què s'examinen les seves activitats i estadístiques durant l'any passat. El director de l'AIF, René Brühlhart, va reconèixer que tot i que encara hi ha marge de millora, s'avança pel «bon camí».

Durant l'any 2013 s'han enfortit significativament els instruments jurídics i institucionals de la Santa Seu i l'Estat de la Ciutat del Vaticà per combatre eficaçment la delinqüència en el sector financer i s'ha incrementat la institucionalització de la cooperació internacional de les autoritats competents de la Santa Seu amb els seus homòlegs estrangers. També ha millorat notablement la vigilància de possibles irregularitats financeres.

«El 2013 hem fet passes decisives en la millora dels instruments jurídics i en la seva eficàcia operativa», ha declarat Brühlhart. «L'avaluació duta a terme el desembre del 2013 pel Comitè d'Experts per a l'avaluació de les mesures contra el blanqueig de diners i el finançament del terrorisme del Consell d'Europa (Moneyval) —ha continuat dient— i les nostres estadístiques ens permeten dir que ara tenim en funcionament un sistema correcte i equivalent per prevenir i combatre la delinqüència financera. Un sistema que està ben alineat amb els estàndards internacionals.»

El canvi més gran en aquest procés rau en l'augment exponencial dels avisos sobre activitats sospitoses. Així, davant d'un sol cas «sospitós» el 2011 i sis el 2012, durant el 2013 les indicacions van arribar a ser-ne 202. Aquest creixement es deu tant al desenvolupament d'un marc jurídic adient, com una millora substancial en el rendiment operatiu de les entitats subjectes a la supervisió de l'AIF, amb l'objectiu de la prevenció de la delinqüència financera. No és que hi hagi «més activitat sospitosa», ha assenyalat, sinó que «els mecanismes funcionen per detectar-lo». D'aquestes 202 transaccions «sospitoses», cinc han estat remeses a les autoritats judicials.

El nombre de sol·licituds d'informació presentat per l'AIF a autoritats estrangeres competents ha passat d'una el 2012 a 28, mentre que el nombre de sol·licituds rebudes a l'AIF per part d'autoritats estrangeres ha passat de 3 el 2012 a 53 el 2013. «Aquest augment és causat també per la cooperació internacional promoguda per una sèrie d'acords bilaterals», ha prosseguit Brühlhart.

Des de juliol del 2013, l'AIF forma part del Grup Egmont, que és la xarxa mundial d'Unitats d'Informació Financera. Des de llavors ha signat ja diversos acords bilaterals per institucionalitzar la cooperació mútua en l'àmbit de la lluita contra el blanqueig de diners i el finançament

del terrorisme. S'han signat memoràndums d'Entesa («Memorandum of Understanding») amb Alemanya, Itàlia, els Països Baixos, Eslovènia i els Estats Units.

Com es va observar ja el 2012, el nombre de declaracions de transport transfronterer de diners en efectiu o de valors al portador per damunt de 10.000 euros es va reduir novament el 2013; s'hi van registrar 1.557 declaracions de sortida (eren 1.782 el 2012) i 550 d'entrada (davant de 598 el 2012). Això es deu a l'augment del control per les autoritats competents i a la introducció de procediments més estrictes en les entitats subjectes a supervisió.

Normes internacionals

El Sant Pare, amb dos documents en forma de *motu proprio* en els mesos de juliol i agost, va ampliar les competències de les autoritats de la Santa Seu, en particular de l'AIF, tot alineant els instruments jurídics a les normes internacionals. Amb un tercer *motu proprio* del novembre del 2013, el Papa va respondre a les exigències sorgides amb l'ampliació de les responsabilitats de l'AIF i va publicar-ne un nou Estatut. Les seves característiques essencials són que l'AIF es basa en dos pilars, la supervisió i la informació financera, i va explicar, alhora, uns quants aspectes del seu govern, com ara els requisits

d'experiència professional i financera del personal clau dels òrgans de l'AIF.

En el primer trimestre del 2014, l'AIF ha dut a terme la primera inspecció ordinària *in situ* de l'Institut per a les Obres de Religió (IOR), per verificar l'aplicació de les mesures establertes per prevenir i impedir el rentat de diners i el finançament del terrorisme. La inspecció ha posat en relleu els èxits substancials de l'IOR en els darrers dotze mesos. Com a resultat de la inspecció, l'AIF ha formulat un pla d'acció perquè els procediments responguin plenament als requisits de la legislació actual i per a la implementació de millores organitzatives i de procediments.

Les floretes del papa Francesc

El Papa és com Maradona i Messi junts

Sóc a Roma amb un munt de persones interessades en els mitjans de comunicació i l'Església. Escolto la periodista Elisabetta Piqué, que és la corresponent del diari argentí *La Nación* a Itàlia. Ella ja coneixia el Papa abans que ho fos, però diu que li ha canviat la vida. Abans es dedicava a cobrir guerres i ara, diu amb to irònic i referint-se al Vaticà, s'adona que la guerra és «acà».

Va escriure un llibre... com tants i tants que hi ha; però en el seu apareix la paraula «revolució» (*Francisco. Vida y revolución*) perquè per a ella el papa Francesc està revolucionant l'Església. Totes les imatges i gestos que ofereix el Papa parlen, segons ella, d'un canvi profund de l'Església.

Jo per dins em pregunto si aquest canvi profund i

revolucionari no ho és tant de l'Església sinó de la cúria romana, del ministeri papal i dels entrellats vaticans eclesiàstics. Que no és prou revolucionari l'Evangeli viscut de veritat per a qualsevol de nosaltres?

Continua parlant. La periodista assegura que l'estratègia comunicativa del papa Francesc és no tenir estratègia comunicativa. De fet la periodista es pregunta si cal una sala de premsa vaticana, perquè amb ell ja no necessitem intermediaris. La seva exhortació apostòlica, per exemple, s'entén sense ser un universitari. Ras i curt, Elisabetta dona el titular. Des d'un punt de vista comunicatiu, «el papa Francesc és com tenir Messi i Maradona junts. És deixar-lo fer», sentència la periodista. La gent aplaudeix. Hi estic d'acord.

Jordi
Sánchez
Torrents

ROMIATGE A MONTSERRAT

31 de maig de 2014

- Recepció del Pare Abat Josep M. Soler i de l'arquebisbe de Barcelona, cardenal Lluís Martínez Sistach
- Missa conventual
- Visita a l'exposició d'homenatge al bisbe Joan Carrera
- Dinar de germanor
- Visita guiada a la cova de Sant Ignasi a Manresa

CUBA

Del 7 al 18
d'octubre

Santuari de
la Verge de
la Caritat del
Cobre i ruta
cultural en
homenatge
als indians

La ruta de Nidaros

Del 5 al 16 d'agost
Un poble marcat per la fe

17-24 JUNY — **PEREGRINACIÓ A TERRA SANTA**

2a Quinzena SETEMBRE — **NEPAL**

26 NOVENBRE-3 DESEMBRE —
PEREGRINACIÓ A TERRA SANTA

Un diàleg entre el papa Pau VI i el patriarca Atenàgores a Jerusalem

Sebastià Janeras
Expert en
Esglésies
orientals

El 5 de gener del 1964 tingué lloc, a Jerusalem, la trobada i l'abraçada, després de segles, entre el papa Pau VI i el patriarca de Constantinoble Atenàgores I a la seu de la Delegació apostòlica de Jerusalem, a la Muntanya de les Oliveres. Hi hagué un diàleg no oficial entre els dos pontífexs, que havia de ser reservat, però que es va conservar perquè la RAI (Radiotelevisione Italiana) es va oblidar de tancar els micròfons. Aquest diàleg va ser fet públic el 1959, en francès, i l'any 2012, en italià. Finalment, enguany, amb motiu dels cinquanta anys del fets de Jerusalem, *L'Osservatore Romano* l'ha publicat en italià. Es tracta d'un diàleg sincer, espontani, gens protocol·lari, un diàleg viu, amb frases entrecruades, entre dos germans que exprimenten el goig de retrobar-se, després de segles, al lloc on el Senyor de l'Església, el Senyor de tots, va morir i ressuscitar.

Pau VI: Vull expressar-vos tota la meva joia, tota la meva emoció. Realment penso que aquest és un moment que vivim en presència de Déu.

Atenàgores: En presència de Déu. Ho repeteixo, en presència de Déu.

Pau VI: I jo no tinc altre pensament, mentre parlo amb vós, que el de parlar amb Déu.

Atenàgores: Estic profundament commogut, Santedat. Em vénen les llàgrimes als ulls.

Pau VI: Com que aquest és un veritable moment de Déu, l'hem de viure amb tota la intensitat, amb tota la rectitud, amb tot el desig...

Atenàgores: ...d'anar endavant...

Pau VI: ...de fer avançar els camins de Déu. Vostra Santedat té alguna indicació, algun desig que jo pugui acomplir?

Atenàgores: Tenim el mateix desig. Quan vaig saber pels diaris que vós havíeu decidit de visitar aquest país, em va venir immediatament la idea d'expressar el desig de trobar-vos aquí i estava segur que hauria tingut la resposta de Vostra Santedat...

Pau VI: ...positiva...

Atenàgores: ...positiva, perquè tinc confiança en Vostra Santedat. Us veig. Us veig, sense adular-vos, en els Fets dels Apòstols. Us veig en les cartes de sant Pau del qual porteu el nom. Us veig aquí, sí, us veig a...

Pau VI: Us parlo com a germà: sapigueu que jo tinc la mateixa confiança en vós.

Atenàgores: Penso que la Providència ha escollit Vostra Santedat per obrir el camí del seu...

Pau VI: La Providència ens ha escollit per entendre'ns.

Atenàgores: Els segles per aquest gran dia, aquest gran dia... Quina joia en aquest lloc, quina joia al Sepulcre, quina joia al Gòlgota, quina joia en el camí que heu recorregut ahir...

Pau VI: Estic tan ple d'impressions que necessitaré molt de temps per fer emergir i interpretar tota la riquesa d'emocions que tinc a l'ànima. Tanma-

teix, vull aprofitar aquest moment per assegurar-vos la lleialtat absoluta amb què tractaré sempre amb vós.

Atenàgores: La mateixa cosa per part meua.

Pau VI: No us amagaré mai la veritat.

Atenàgores: Jo tindrè sempre confiança.

Pau VI: No tinc intenció de defraudar-vos, d'aprofitar-me de la vostra bona voluntat. No desitjo altra cosa que recórrer el camí de Déu.

Atenàgores: Tinc una confiança absoluta en Vostra Santedat.

Pau VI: M'esforçaré sempre...

Atenàgores: Estaré sempre al vostre costat.

Pau VI: M'esforçaré sempre de merèixer-la. Sàpiga Vostra Santedat, des d'aquest moment, que no deixaré mai de pregar, cada dia, per Vostra Santedat i per les intencions que tenim en comú per al bé de l'Església.

Atenàgores: Se'ns ha fet el do d'aquest gran moment; per això no saltres romandrem junts. Caminarem junts. Que Déu... Vostra santedat, Vostra Santedat enviat de Déu... el Papa del gran cor. Sabeu com us anomeno? *O megalócardos*, el Papa del gran cor!

Pau VI: Només som humils instruments.

Atenàgores: Així hem de veure les coses.

Pau VI: Com més petits som, més som instruments; això significa que ha de prevaldre l'acció de Déu, que ha de prevaldre la norma de les nostres accions. Per part meua, em mantinc dòcil i desitjo ser el més obedient possible a la voluntat de Déu i ser el més comprensible possible envers vós,

Pau VI:
No us amagaré
mai la veritat
Atenàgores:
Jo tindrè sempre
confiança

Santedat, envers els vostres germans i el seu ambient.

Atenàgores: Ho crec, no necessito preguntar-ho, ho crec.

Pau VI: Sé que això és difícil; sé que hi ha susceptibilitats, una mentalitat...

Atenàgores: ...que hi ha una psicologia...

Pau VI: Però sé també...

Atenàgores: ...per totes dues bandes...

Pau VI: ... que hi ha una gran rectitud i el desig d'estimar Déu, de servir la causa de Jesucrist. I en això poso la meua confiança.

Atenàgores: En això poso també la meua confiança. Junts, junts.

Pau VI: No sé si és aquest el moment. Però veig el que caldria fer, és a dir, estudiar conjuntament o delegar algú que...

Atenàgores: Per totes dues bandes.

Pau VI: I voldria saber quin és el pensament de Vostra Santedat, de la vostra Església, sobre la constitució de l'Església. És el primer pas...

Atenàgores: Seguirem les seves opinions.

Pau VI: Us diré allò que crec que és exacte, derivat de l'Evangeli, de la voluntat de Déu i de l'autèntica Tradició.

Ho expressaré. I si hi ha punts que no coincideixen amb el vostre pensament sobre la constitució de l'Església...

Atenàgores: Jo faré el mateix...

Pau VI: Es discutirà, cercarem de trobar la veritat...

Atenàgores: La mateixa cosa per part nostra i estic segur que estarem sempre junts.

Pau VI: Espero que això serà probablement més fàcil del que pensem.

Atenàgores: Farem tots els possibles.

Pau VI: Hi ha dos o tres punts doctrinals en els quals hi ha hagut, per part nostra, una evolució, gràcies al progrés dels estudis. Exposarem el perquè d'aquesta evolució i ho sotmetrem a la vostra consideració i a la dels vostres teòlegs. No volem afegir res d'artificial, d'accidental en allò que creiem que és el pensament autèntic.

Atenàgores: En l'amor de Jesucrist.

Pau VI: Una altra cosa que podria semblar secundària, però que, en canvi, té la seva importància: en tot allò que es refereix a la disciplina, als honors, a les prerrogatives, estic plenament disposat a escoltar el que Vostra Santedat cregui que és millor.

Atenàgores: El mateix per part meua.

Pau VI: Cap qüestió de prestigi, de primat, que no sigui aquell... establert per Crist. Però res absolutament que tracti d'honors, de privilegis. Mirem allò que Crist ens demana i que cadascú adopti la seva posició; però sense cap ambició humana de prevaldre, de tenir glòria, avantatges. Però sí servir.

Atenàgores: Com us estimo en el fons del cor!

Pau VI: ...però sí servir.

Anàlisi

El llegat de Pau VI

**Mn. Joan Planellas
i Barnosell**
Vicedegà de la
Facultat de Teologia
de Catalunya

La canonització recent dels papes Joan XXIII i Joan Pau II ha implicat de retop girar la mirada cap a la figura gegantina de Pau VI que, juntament amb el papa Roncalli, fou l'altre gran artífex del Concili Vaticà II.

Cal indicar que va ser Benet XVI qui, el 20 de desembre de 2012, promulgà un decret pel qual es reconeixien les virtuts heroiques del servent de Déu Giovanni Battista Montini (1897-1978), Papa de l'Església catòlica, amb el nom de Pau VI, des del 21 de juny del 1963 fins al 6 d'agost del 1978. D'altra banda, segons notícies d'aquesta darrera setmana provinents de la mateixa Santa Seu, la beatificació serà el 19 d'octubre, coincidint amb la cloenda del Sínode sobre la família.

Trenta-sis anys després de la seva mort, la memòria de Pau VI obliga al reconeixement i a la gratitud perquè, enmig d'una època no fàcil per a la vida de l'Església, va saber-ne esdevenir el seu timoner audaç i prudent. Aquests són alguns dels trets principals de la seva obra i del seu pontificat:

1) Pau VI tenia consciència que el Concili Vaticà II era l'herència de Joan XXIII i que ell l'havia de portar a bon terme. Durant l'agonia del papa Roncalli, ja havia parlat als joves de

La memòria de Pau VI obliga al reconeixement i a la gratitud perquè, enmig d'una època no fàcil per a la vida de l'Església, va saber-ne esdevenir el seu timoner audaç i prudent

 CatalunyaCristiana
RàdioEstel

Descobreix
la vida de
Jesús
jugant en família!

El millor regal per
a la Primera Comunió

Per només 6 euros
+despeses d'enviament

Més informació:

 93 409 27 70

www.catalunyacristiana.cat

Edició: Ignasi Diaz Ventura / Il·lustració: Maria Oller Tusell

Milà dient-los que «l'herència del papa Joan no la podem deixar perdre». Un cop elegit Papa, escriu al secretari d'Estat afirmant que «la part més important del meu pontificat estarà dedicada a continuar el Concili». I així serà. Tots els documents del Vaticà II foren acabats i promulgats amb el papa Montini. Pau VI sentia tant el «deure» de continuar i d'acabar el Concili com d'identificar-se amb el papa Joan. Fins i tot, la comparació personal l'inquietava. Refusava l'oposició polèmica que alguns feien entre un Joan XXIII tolerant i ell mateix, que el qualificaven de més exigent en la doctrina. Creia que era tergiversar l'actitud del papa Joan, que no era un dèbil condescendent.

2) Per a Pau VI l'Església havia de retornar més fonament cap al misteri de Crist. Ja ho indicava el seu lema episcopal i pontifici: *In nomine Domini* («En el nom del Senyor»). Recent elegit Papa, en el discurs d'obertura del segon període conciliar, parlà de Crist com a principi, ruta i finalitat de l'Església. Aquest discurs constituïa una esplèndida exposició del pensament de Pau VI sobre l'Església, o més ben, dit, sobre la relació de Crist amb la seva Església.

3) Pau VI estimava el món contemporani, amb les seves llums i ombres. Desitjava acostar-se, conèixer i apreciar la cultura dels homes d'avui. Ell mateix ho afirmà en el discurs de cloenda del Concili. Pau VI era conscient del gir antropològic de la teologia del Vaticà II, però aquesta consciència implicava tenir la mirada correcta: l'Església, deia Pau VI, «no s'ha de desviar merament a visions antropocèntriques

preses de la cultura moderna», però sí que «s'ha de girar cap a l'home d'avui» per oferir-li positivament la llum de Crist i el seu Regne.

4) Per acabar adequadament aquest gir antropològic, Pau VI reclamava una actitud de diàleg. Serà el papa de la gran encíclica del diàleg eclesial —la *Ecclesiam suam*, programàtica del seu pontificat. Ara bé, aquest diàleg demana uns fonaments doctrinals. D'aquí que, partint de la premissa que el cristianisme és el diàleg entre Déu i l'home manifestat en la història de la salvació, per a Pau VI, les característiques supremes d'aquest col·loqui salvador han de reproduir-se en el diàleg entre l'Església i la humanitat.

Pau VI va iniciar el seu pontificat de forma brillant i reeixida. Però l'acabà amb un cert dramatisme, sofriment, i poca estimació per part d'alguns sectors eclesials, sobretot després de la publicació de la *Humanae vitae*. Home secular, volia fer entrar els valors de la societat civil a l'Església. Apòstol ardit, vivia amb angixa el deure d'evangelitzar. Moria a Castel Gandolfo l'agost del 1978. El taüt posat directament a terra, sense cadafal, arrencà un espontani aplaudiment de l'assemblea reunida a la plaça de Sant Pere. Apòstol abrandat i abnegat, ens havia dit allò que creia profundament en l'exhortació *Evangelii nuntiandi*, un dels documents centrals del magisteri postconciliar: «L'Església evangelitzarà el món per la seva vida i la seva conducta, és a dir, pel testimoniatge viscut de fidelitat al Senyor Jesús, de pobresa i de desprendiment, de llibertat enfront dels poders d'aquest món, en una paraula, de santedat» (EN 41).

Turquia

Prioritzar els drets humans

El papa Francesc demana pregàries pels morts en l'explosió d'una mina a Turquia

Redacció
Soma

Quan els drets humans no són la prioritat, sinó que queden relegats als interessos econòmics, passen tragèdies com les de la mina de Soma, a Turquia, on han mort més de 300 miners. Durant l'audiència general del dimecres 14 de maig el papa Francesc va demanar als fidels de resar pels miners morts a Soma. «Estimats germans, us convido a resar pels miners que han mort a la mina de Soma, a Turquia, i per tots els que es troben atrapats a les galeries. Que el Senyor aculli els difunts en el seu estatge i consoli els seus familiars!», va dir.

Que en ple segle XXI més de 300 miners perdin la vida al seu lloc de treball és sens dubte un toc d'alerta a la necessitat de prioritzar els drets humans. L'explosió en una mina de carbó a la ciutat turca de

Que s'anteposin els drets humans i s'uneixin esforços per prevenir aquestes massacres vergonyoses

Soma ha reobert el conflicte entre el Govern turc i bona part de la població del país. A Istanbul, centenars de persones han sortit al carrer per protestar contra l'empresa gestora de la mina i contra el govern d'Erdogan.

Però el papa Francesc, en l'audiència general del 14 de maig, també va demanar pregàries per les víctimes d'una altra tragèdia. Novament, una embarcació que navegava cap a l'illa italiana de Lampedusa va naufragar i uns 14 immigrants van morir sense haver aconseguit el seu somni d'arribar a Europa.

«Resem també per les persones que en aquests dies han perdut la vida al mar Mediterrani», va dir el papa Francesc, i va alertar sobre la necessitat «que s'anteposin els drets humans i s'uneixin esforços per prevenir aquestes massacres vergonyoses».

Rèquiem
de Karl Jenkins

Cor i Orquestra
de la
Capella Davidica
de la Catedral de Menorca

dissabte 31 de maig de 2014
a les 21h

Església de La Bonanova
pl. Bonanova, n.º 12 - Barcelona

Govern de les Illes Balears

entrada donatiu: 10 €

CatalunyaCristiana

Subscribiu-vos

Desitjo subscriure'm al setmanari Catalunya Cristiana durant un any (52 números)

Nom _____

Cognoms _____

Adreça _____

Població _____

DP	Tel.	NIF
_____	_____	_____

A/e: _____

☐ Edició paper 130€	☐ Edició digital 90€
☐ Edició en català	☐ Edició en castellà

Forma de pagament

☐ Únic pagament per any	☐ Dos pagaments semestral
☐ Xec nominatiu que adjunto	☐ Domiciliació bancària (ompli ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

Entitat	Oficina	DC	Compte	Data (dd/mm/aa)
_____	_____	_____	_____	_____

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
Catalunya Cristiana
(Departament de Subscripcions))
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Punt de vista

Eduard Sagarra Trias

President Associació per a les Nacions Unides a Espanya

La ciutadania de la Unió vencedora de les eleccions europees

El diumenge 25 de maig és un dia molt important per a tot Europa, però sobretot per als seus cinc-cents milions de ciutadans nacionals o residents en els vint-i-vuit estats membres de la Unió. Haurem escollit democràticament, pacíficament i sense coaccions els 721 representants al Parlament Europeu, que és la representació legítima de la «ciutadania europea».

Tots els parlamentaris escollits, sigui quina sigui la seva nacionalitat o tendència política, són els qui han de defensar els nostres interessos i llibertats davant dels estats i les institucions de la Unió Europea i garantir els nostres drets com a persones i com a ciutadans, dins del marc jurídic i polític d'aquesta organització supranacional.

La nit del 25 de maig no us sorprengui que tots els partits proclamïn cofois que han guanyat les eleccions, però no us els cregueu, qui ha guanyat realment, i per unanimitat, ha estat la ciutadania. Som nosaltres com a persones, treballadors, prestadors de serveis o empresaris els que haurem d'exigir a aquests 721 parlamentaris que treballin a favor d'Europa, dels seus principis i valors, finalitats, dels drets fonamentals del ciutadà, aquí i de la gent d'arreu del món, estrangers, immigrants, refugiats o apàtrides, i no a favor de la política partidista interna o domèstica en els estats. Això ja ho fan directament ells al Consell de Ministres!

Enguany, el gran poder que tindran els nostres parlamentaris europeus és el dret d'escollir directament el nou president de la Comissió Europea. El candidat serà un europarlamentari que, tingui el color polític que tingui, serà el president de tots i per a tots.

Hem d'exigir a tots els europarlamentaris que defensin els valors que tan difícilment la fonamenten, en especial, el respecte de la Carta de Drets Fonamentals per a tots els que viuen, siguin ciutadans de la Unió, estrangers, refugiats o asilats, o simplement turistes.

A partir d'ara s'ha acabat discutint en la campanya de la política interna i ara toca jugar a favor d'Europa i

dels seus ciutadans. Aquesta és la grandesa d'aquestes eleccions europees i aquest dret és el que hem d'exercir amb convicció, ja que les forces antieuropees faran tot el que puguin per frenar els nostres drets legítims, que hem adquirit a Europa en el període de pau més llarg que hem tingut en els darrers mil anys.

Europa, la Unió Europea, és una comunitat política pacífica de convivència i sobretot una comunitat basada en el dret, la justícia, la llibertat i la seguretat jurídica. L'Europa que defensem no ha de ser ni excloent ni necessàriament uniforme, sinó que la seva grandesa rau precisament i com deia Delors en «la unitat dins de la diversitat». Els versos del poeta català Tomàs Garcés ens dibuixen aquesta Europa democràtica, serena, pacífica on es respectin els individus, els pobles i les seves nacions:

«Sense pressa, tranquil·la
i segura, et perfilies en cent rostres, Europa.
El teu respir, que ve de lluny, és ample,
com l'alenar del mar en platja oberta,
i és un afany de llibertat i d'harmonia
que té el volum i el pes d'un brau damunt les prades»

Saber escoltar

Joan Guiteras i VilanovaDegà del Capítol Catedral de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

Què és ser pare i mare

Ha vingut a les meves mans un text que fa pensar sobre el que comporta ser pare i mare. És un escrit del premi Nobel de Literatura José Saramago. Simplement el transcriu.

«Fill és un ésser que Déu ens ha prestat per fer un curs intensiu sobre la manera d'estimar algú més que a nosaltres mateixos, sobre com canviar els nostres pitjors defectes per donar-los els millors exemples i de nosaltres aprendre a tenir coratge. Sí. És això! Ser mare o pare és el major acte de coratge que un pot tenir, perquè és exposar-se a tot tipus de dolor, prin-

cipalment al de la incertesa d'estar actuant correctament i de la por de perdre quelcom tan estimat. Perdre? De quina manera? Com? No és nostre? Fou a penes un préstec... El préstec més preuat i meravellós, ja que són nostres mentre no poden valer-se per si mateixos, després pertanyen a la vida, al destí i a les seves pròpies famílies. Que Déu beneeixi sempre els nostres fills puix que a nosaltres ja ens beneí amb ells.»

Els pares cristians poden recollir aquesta lliçó i explicitar-la. Saben prou bé que els fills són un regal de Déu. Són responsables de la cura material i espiritual que necessiten. Són conscients que el dia del seu matrimoni acceptaren educar cristianament els fills i que, en l'acte del bateig, es comprometen a educar el fill segons la Llei de Crist i de l'Església. Així emergiran la llibertat i l'adultesa del fill rebut de Déu.

A propòsit de...

P-J Ynaraja Capellà del Montanyà
ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net

Albi

Recordo que viatjant pel sud de França, hi vaig veure uns cartells que deien que per allà Domènec de Guzmán hi va predicar la croada anti càtara. Que s'hi esmenti aquest burgalès il·lustre, em va fer molta gràcia. Posteriorment, hi he tornat i no hi he vist res semblant. Al contrari, s'hi anunciava mel i creus càtars i no sé quantes coses més d'aquest estil. Aquells «bons homes», com s'autodenominaven, van acabar víctimes d'interessos polítics. Ara alguns llibres i un comerç oportunista embruten la memòria d'aquesta secta puritana i fanàtica. Quan al batxillerat vaig estudiar aquesta heretgia els anomenaven albigesos. Estava obligat a visitar la població que els va donar nom.

La primera sorpresa va ser que aquesta catedral estava edificada amb maons fets amb argila de la riba del Tarn que hi passa pel costat. El color vermell intens i el minimalisme de la seva superfície no hi desentona gens, perquè gairebé totes les edificacions de l'entorn són d'aquest mateix material.

Aquesta catedral és l'edifici de maons més gran del món i l'única europea aixecada així. D'una nau única, l'aspecte exterior s'assembla a una fortalesa i llueix pocs ornaments. Aquesta simplicitat contrasta amb l'interior, de gran expressivitat. Segur que deveu haver vist fotografies d'algun home amb el cos tot tatuat, i on no hi cap cap més dibuix. Això mateix pensa un quan entra a l'església. I quan hi passeja i mira, continua amb aquesta mateixa convicció. En veure el mural del Judici Final, un s'atura i pensa que no ha vist mai un nombre tan gran de pintures d'éssers humans despallats. És impressionant, gairebé patètic, però gens pornogràfic ni eròtic. Un es pregunta aleshores quin significat tenen. Si ho volgués endevinar li costaria bastant aconseguir-ho. Afortunadament hi ha una explicació ben clara en aquest mateix lloc. Es tracta d'una plasmació complexa del Judici Final. Tres ordres perfectament enquadrats componen el Cel, la Terra i l'Infern. Hi destaca aquest últim amb les imatges molt expressives dels condemnats encaixonats en espais dedicats als set pecats capitals. A la part superior hi ha els sants en fila ben ordenada.

M'he aturat en el mural per la seva originalitat, però el conjunt, amb la superfície teixida per alts relleus i baixos relleus i esquitxada amb escultures, et sorprenen. Ara llegeixo que només al cor hi ha 1.485 imatges. Imagineu-vos quantes n'hi ha. Copio el contingut d'un avís: «Aquesta catedral és principalment un lloc de recolliment i pregària. Des de fa set segles, infants, joves i adults hi porten les alegries i les penes. Continua sent el lloc d'assemblea dels catòlics. Aquí els agrada reunir-se per celebrar-hi la seva fe en Jesucrist i els sagraments de l'Església. Gràcies per afavorir-ne amb la vostra actitud, el vostre silenci, el vostre vestit, l'atmosfera de recolliment i de pregària, la vocació.

»Que tot admirant-hi la bellesa de la feina dels homes pugueu trobar-hi la presència de Déu. Que aquesta visita romanguí en vosaltres com un moment de pau.»

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Objectiu: inocular la violència

N'hi ha prou de veure què passa en un grup d'amics o en un taller de risoteràpia. Una persona comença a riure sense cap motiu aparent. La seva rialla, a poc a poc, intensifica la seva sonoritat. En el rostre de les persones que l'envolten, es dibuixen trets d'estranyesa. Fins i tot, de desaprovació. De manera gairebé imperceptible, inicien un somriure tímid, que gradualment amb el pas dels minuts s'arriba a transformar en riallades col·lectives. Al final, tothom riu sense parar fins i tot amb llàgrimes. Ningú no en coneix el motiu, però el resultat és a la vista.

Aquesta tècnica de contagi està sent utilitzada pel govern de l'Estat, per les elits, pels emporis mediàtics i per la casta per desacreditar l'anomenat procés català. Les seves característiques de nitidesa democràtica i de pacifisme irrenunciable desconcerten els contraris. Fa anys, l'argument per desactivar les aspiracions basques consistia a afirmar que no podrien ser mai ateses en un clima de terrorisme. Ara, en la situació catalana sense indicis de violència, es nega el mínim diàleg. L'argumentació tradicional no serveix, però cal recuperar-la sigui al preu que sigui. Les dues darreres celebracions de la Diada, a la llum dels lemes independentistes, van ser multitudinàries i festives. Sense cap incident. La via catalana, malgrat la complexitat d'organització, va resultar impecable.

Com aturar el procés? Com desprestigiar-lo? L'estratègia elegida no admet cap dubte. L'objectiu: inocular violència mitjançant el mètode de contagi. Un repàs a l'hemeroteca d'aquests darrers mesos en dona prou mostres. S'afirma que a Catalunya, les famílies no poden menjar juntes per Nadal perquè la política les divideix, que hi ha un clima de tensió emocional entre els mateixos catalans

L'estratègia elegida no admet cap dubte. El seu objectiu: inocular violència mitjançant el mètode del contagi

que, inevitablement, lesiona la convivència, que la societat està fragmentada, que el referèndum independentista català continua la mateixa estratègia que la banda terrorista ETA, perquè totes dues són «estratègies de destrucció» del pacte de convivència que suposa la Constitució, que una plantofada de procedència misteriosa es transforma en un míssil contra la línia de flotació de la consulta... S'observa que un incident qualsevol es

converteix en categoria sense atenuants. Aquestes mostres són suficients. El relat del que no existeix pretén convertir-se en realitat. La distorsió i la mentida al servei de la política. Generar violència a força de dir que hi ha violència. La tècnica del contagi. Es tracta de tacar els plantejaments democràtics i de titllar-los de terroristes i nazis. Inocular violència és molt perillós. Si a algú se li'n va la mà, es pot arribar a la sang. D'una manera o una altra, creuen que seria la fi de les aspiracions secessionistes. Una manera simplista de sospesar els esdeveniments. La provocació pot venir des de fora, però seria ingenu caure-hi. En qualsevol cas, es consideraria un objectiu aconseguit.

Zoom

Eduard Brufau

El dissabte 7 de juny tindrà lloc una nova edició del Masroig Vi Solidari, fira benèfica que és possible gràcies a la iniciativa de set cellers d'aquest poble del Priorat. A part de la venda de vi de la comarca, la fira oferirà activitats i espectacles musicals, i tot el que es recapti es destinarà a l'obra social de Sant Joan de Déu per a la recerca del càncer infantil.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

La bona gent

Si n'hi ha, de bona gent! Jo cada dia en trobo. Quan vaig pel carrer i contemplo un vellet que arrossega una cadira de rodes amb la seva dona o veig una dona que acompanya el seu home que ja no la crida pel seu nom perquè no la reconeix... imagino les hores i els dies de cansament, de treball, però sobretot, d'amor, a casa seva. Tots aquests herois anònims, que no tenen ni el nom de *voluntaris*, ni rebran mai cap condecoració ni cap reconeixement públic, donen la vida pels éssers estimats i ho fan de bon grat i sense donar-se importància. Jo els admiro i em sento petita davant seu.

També hi ha obres anònimes que solucionen, en un moment determinat, els problemes o les dificultats que ens poden sorgir al llarg de la vida.

Molts herois anònims treballen voluntàriament sense donar-se importància

M'agrada conèixer aquestes persones i, si fos col·leccionista, en seria de les seves accions. L'altre dia cercava una solució per a una dona amb dificultats —una de

tantes que s'han quedat sense feina i que han exhaurit el temps de l'atur— que em demanava un lloc per anar-hi a buscar aliments sense passar la vergonya de fer cua, i mostrar en públic el seu empobriment. Vaig trobar diferents coses. Algunes amb nom propi i una pàgina web. Però em va cridar l'atenció una de més senzilla i desconeguda que ni tan sols tenia «nom propi». Vaig veure unes quantes persones que sortien d'un carreró amb plats cuinats o bosses plenes d'aliments. I els ho vaig preguntar. Em van adreçar al portal d'uns baixos. Vaig trucar a la porta i vaig preguntar... Eren un grup de persones que, veient les necessitats de tanta gent a l'atur, s'han posat d'acord i cuinen gratuïtament i ho reparteixen a qui ho necessita. «No som cap ONG, ni associació —em van dir— només som persones que veiem les mancances i que volem ajudar.» *Chapeau!*, vaig pensar.

Aquesta setmana, he estat testimoni d'un fet encara més impressionant. En aquesta columna vaig explicar el problema d'un pare de família que és a la presó i al qual vaig haver de donar una mala notícia: la mort d'un familiar de la seva dona i el problema dels seus fills adolescents que es quedarien sols quan la mare se n'anés uns dies al seu país per acompanyar la família en el dol. Doncs bé, el grup d'amics del seu barri han fet tornos per quedar-se amb els nois a dormir i portar-los cada dia menjar a punt per quan tornin de l'escola.

El pare, des de la presó, ha tingut aquest consol enmig de la pena; l'amor es manifesta amb obres més que amb paraules. Aquests amics ho han sabut fer. Són accions que passen desapercebudes si no estem a l'aguait, i que val la pena fer-les conèixer per contrarestar altres notícies negatives que ens regalen els mitjans de comunicació.

Tradició i qualitat al servei de l'hostaleria des de 1880

Venda

T 93 318 14 95
F 93 412 44 55
Roger de Llúria, 12-14
08010 Barcelona

Lloguer

T 93 308 01 04
F 93 308 71 93
Pg. de la Verneda, 150
08020 Barcelona

CASA GAY S.A.

www.casagay.com

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Des del monestir

Al fons, darrere, sota l'escala

Som molts als qui ens agrada anar de tant en tant a les llibreries per passar unes quantes hores veient novetats editorials, posant-nos al dia sobre algun tema o, senzillament, remenant llibres. I, com és lògic, tots tenim les nostres seccions bibliogràfiques preferides, ja sigui perquè la feina ens hi obliga o bé per propi gust. Un servidor, com no podia ser d'altra manera, acaba passant sempre, més tard o més d'hora, per les prestatgeries reservades a la temàtica religiosa. En moltes llibreries no especialitzades, no sol ser gaire fàcil arribar a aquesta secció de religió. Molt sovint has d'acabar preguntant al dependent o a la dependent cap a on t'has de dirigir. I la resposta sol ser sempre alguna cosa com:

«Vagi vostè al fons, darrere, sota l'escala». Certament es nota que no deuen ser els llibres més venuts de la llibreria ja que habitualment no sol ser la secció més destacada, ni la més gran, ni la més accessible. Cal dir també, per no fer un lleig a la veritat, que hi ha honroses excepcions. I quan finalment arribes al lloc indicat i trobes la secció de religió, llavors t'adones de la gran barrija-barreja que hi ha. Molt sovint es troben allí llibres de religió catòlica, de tot altre tipus de religions, d'espiritualitats diverses i un llarg etcètera. I no és tampoc estrany que hi hagi també llibres d'autoajuda o d'altres per l'estil.

Per no dir que molt poques vegades hi trobem llibres actuals de teologia o d'altres ciències religioses.

Bé, perdoneu si he fet una mica de caricatura. Només he dit tot això perquè em sembla que el lloc que ocupa la religió a les nostres llibreries és un reflex del lloc que molt sovint ocupa la religió a la nostra societat, és a dir: «Al fons, darrere, sota l'escala.» Segur que hi ha moltes causes i difícils de controlar, però els cristians tenim un gran paper a fer per començar a canviar les coses. Cal que amb el testimoniatge senzill i coherent de la nostra fe ens continuem fent presents enmig del món. Segur que llavors, a poc a poc, l'Evangelí s'anirà obrint camí.

Bernat Juliol
Monjo de Montserrat

La sal de la terra

Si hi fossin els meus pares

No podem tornar als pares el que ens han donat, la mateixa existència, però podem ser agraïts. No podem retornar als iaïos ni als mestres la saviesa i l'exemple que ens han transmès, però hem de comunicar el que hem après als qui vénen al darrere: fills i néts. És just l'homenatge als més grans perquè consti a petits i joves que no ens hem fet a nosaltres mateixos sinó que el nostre camí ha estat obert i fressat per altres, a qui oferim aquest reconeixement. La vellesa és aquella etapa de la vida que aparta dels negocis, enflaqueix el cos, priva de certes delectances i és veïna de mort a la qual no voldríem arribar mai, però al mateix temps la considerem una etapa per sostreure's del jou de la voluptat, del protagonisme, de la quantitat i de l'activisme. Però és temps per a la passivitat, per a la qualitat, per a l'oci, per ser més que per

al tenir; per a la vocació més enllà de la professió; per aprendre allò que no hem pogut gaudir, per anar a poc a poc però sense aturar-se: una veritable fortuna.

Si els xiquets celebren l'aniversari, serà habitual que els pensionistes també recordin el moment de la jubilació; un motiu per festejar-ho, alegrar-nos-en, i compartir el goig amb els amics, els companys de feina o els veïns. Tots els consideren afortunats per haver-hi arribat.

El nom no fa la cosa: senectud, maduresa; tercera edat; vell, ancià; són formes d'anomenar les persones grans, les qui van davant, ens precedeixen i ens han deixat una forma de ser que admirem: treballadors, honrats, de paraula

veraç, justos, responsables, tolerants, dialogants, solidaris i fins i tot crítics. És admiració, l'altra cara de l'agraïment, per una fortalesa i serenitat acreditada enmig dels entrebancs i sotragades que han superat, i que requereix un petit i quotidià reconeixement perquè han anat endavant en altres temps no menys crítics i de crisi.

Al llarg dels anys va canviant el que els fills pensem dels pares, com ho reflecteix aquella rajola que segurament heu llegit:

Als 5 anys: «Els pares ho saben tot»

Als 10 anys: «Els pares en saben moltíssim»

Als 15 anys: «Els pares no saben gran cosa»

Als 20 anys: «Els pares no en tenen ni idea»

Als 30 anys: «Sembla que mons pares saben algunes coses»

Als 40 anys: «Els pares ho saben tot»

Als 50 anys: «Si hi fossin mons pares...»

F. Diego Espuny
Pedagog

Mirada al món

L'acollida a les germanes de Jesús i Maria a Bitam (Gabon)

El 16 de maig entrava al Gabon per a una visita pastoral. Anava acompanyat d'un jove camerunès que treballa amb l'equip administratiu de la província. Arribem a la frontera a les 17.10. Com sempre, els papers a la frontera demanen una mica de temps: presentar-se, respondre a les qüestions, fer els primers papers, controls de duana, més controls de barreres tot anant ja al servei de fronteres de Bitam, etc. Al final falta temps per fer-ho tot en una hora i ens quedem tots dos sense poder fer els papers... Arribats al servei de visats, truquem. «Són les 18.10 h i aquí tanquem a les 18.00 h! Vingui demà.» La lamentable lentitud dels procediments ens deixa a Bitam. Sense possibilitats ni d'anar endavant ni de tornar enrere, fem cap a la comunitat de les germanes de Jesús i Maria de Bitam i hi

demanem acollida.

Ens trobem amb la germana Louise, que ens rep amb la seva comunitat de religioses. Una canadenca que fa més de 30 anys que treballa en aquest país. Ens acull fraternalment. No en fa cap problema i ens ofereix dues habitacions. «Aquí ens trobem en casos com el vostre molt sovint. Ja estem preparades per a l'imprevist.» Tot preparat com si ens esperessin. Dormim a casa, tranquils. Demà missa a la parròquia i esmorzar. I després de l'esmorzar comencem a xerrar del treball de les germanes en aquest indret: col·legi, internat per a les filles dels pobles, orfenat i serveis als pobles. Veient els nens de l'orfenat em vénen ganes de donar gràcies a Déu

per aquesta comunitat que els acull. Compartim grans preocupacions com la sida entre el jovent. Xifres esgarrifoses mai oficials. Gent jove que es va morint perquè ni saben que tenen la malaltia. Embarassos de jovenetes que deixen l'escola a la preadolescència. L'absència d'ajudes d'un Estat que té recursos però que no pensa a col·laborar en aquestes tasques socials.

Marxem cap a les 8.15 h per fer ja el visat al servei de fronteres de Bitam. Una vegada més amb la satisfacció d'haver trobat aquest esperit de família dins de l'Església. Ho comento en retornar a la meua comunitat. Nosaltres també hem de fer el mateix. Que els visitants se sentin a casa, en família, entre amics. És un bon testimoni de l'«estimeu-vos els uns els altres com jo us he estimat».

Josep M. Sabé
Missioner salesià al Camerun
jmsabe@yahoo.fr

El mòbil del segrest

El segrest de més de 200 nenes en una escola de Nigèria ha commogut el món. Moltes persones han manifestat el seu rebuig i condemna a un fet tan execrable i salvatge. Segons l'islam, la dona no ha d'accedir a l'escola, però aquest no és l'únic mòbil del segrest. Darrere hi ha el gran negoci de l'esclavitud sexual al qual es veuran sotmeses aquestes nenes. Un segrest sempre és per treure'n diners. Però si aquest «negoci» funciona és perquè n'hi ha més repugnant i condemnable. També cal perseguir-los tant com als segrestadors.

LOURDES CAMPS CARMONA
Barcelona

El cos

No seré jo qui digui que no ens hem de cuidar. Vaig ser nedadora infantil del Club Natació Barcelona i vaig aprendre unes normes d'higiene i d'exercici que m'han servit sempre, però sense obsessions malaltisses, amb alegria natural. Avui dia llegim i veiem disbarats provocats per l'anorèxia i l'exercici no controlat ni dirigit. És una xacra autèntica de l'adolescència —ara també dels nois— a la qual caldrà posar-hi remei. Són culpables els que ofereixen com a models aquests cossos exigu, anèmics, febles. Cal desterrar aquesta publicitat malèfica.

ISABEL ESTEBAN GÜELL
Barcelona

El Papa ha plorat

Vull recordar aquestes paraules recents del papa Francesc: «Jo vaig plorar quan vaig veure als mitjans de comunicació la notícia de cristians crucificats en cert país no cristià... Així com els apòstols, avui

Un cas de transparència

L'Església ha superat, des de fa molt de temps, el repte de la transparència en els seus comptes i la comunicació pública del balanç dels resultats. Encara que es vulgui relacionar l'Església amb privilegis antics, és la institució social que amb més claredat gestiona els seus ingressos i explica les seves despeses. Un balanç de resultats que és un exercici afegit en la responsabilitat de fer possible la seva missió en la societat, de fer possible l'Evangelí i la trobada amb Jesucrist.

Segons el vicesecretari d'Afers Econòmics de la Conferència Episcopal Espanyola, Fernando Giménez Barriocanal, els números de l'Església són vida i la vida de l'Església no és aliena a la realitat social i a la situació de crisi econòmica. En els darrers anys s'han incrementat en més d'un 50% els recursos destinats a pal·liar la pobresa. Càritas és el rostre i les mans d'una Església que està present allà on se la necessita.

L'estalvi de l'Església a l'Estat supera, només en l'educació, prop de 4.400 milions d'euros. L'augment del nombre de declarants a favor de l'Església i al destí del que es va recaptar a través de l'assignació tributària redunda en benefici de tots. Cada euro que es lliura a l'Església, a preu de mercat, rendeix més del doble. Tot el que l'Església té ho dona sense reserves.

JUAN GARCÍA
Càceres

també es veuen tants fidels que se senten feliços per haver estat jutjats, dignes de patir ultratges pel nom de Jesús.» Sobre la persecució actual de cristians a molts llocs del món, el Sant Pare va dir: «Hi ha països en els quals només per portar l'Evangelí, vas a la presó.»

Sí, Jesús continua sent perseguit a mort. En el món occidental no veiem aquest horror. La persecució existeix però és diferent: s'acostuma a fer a través de la mentida, del descredít, de la difamació i de la insídia permanent. L'art s'usa, en ocasions, com a excusa per agredir el cristianisme i, moltes vegades, amb fons públics, mitjançant expressions i publicacions grolleres. Trio finalitzar amb aquestes paraules esperançadores del papa Francesc: «La major prova de la fiabilitat de l'amor de Crist es troba en la seva mort pels homes. Si

donar la vida pels amics és la demostració més gran d'amor, Jesús ha ofert la seva per tots, també pels seus enemics, per transformar els cors.»

CARLOTA SEDEÑO MARTÍNEZ
Màlaga

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les quinze línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. Catalunya Cristiana es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Funerals

Fa poc he passat per la pena d'assistir a un funeral d'una cosina meua, molt jove. Algunes coses de la celebració em van sorprendre molt, concretament dues. El sacerdot va començar el sermó dient: «N., no sé on ets en aquest moment.» Em va semblar de mal gust. En segon lloc, a l'hora de combregar, ens va convidar a apropar-nos a tots, ens va dir que era un banquet i que tots hi estàvem convidats. Sé que algun participant al funeral no estava batejat i una persona que jo coneixia, quan es preparava per anar-hi, jo li vaig dir que no podia. Es va molestar i em va dir si jo en sabia més que el capellà. Al final no hi va anar, però tot em va resultar molt desagradable...

Resumeixo la seva llarga carta-consulta. Si tot això que em diu correspon a la realitat, jo també comparteixo la seva irritació i lamento la manca de competència i de responsabilitat d'aquest sacerdot. Respecte a això que comenta, crec que el primer que ha de fer vostè és assabentar-se de qui era l'oficiant i fer-li una visita, i comentar-li tot això que em diu. Aquest és el primer pas d'una correcció fraterna. Després, segons com vagi l'entrevista, escrigui al bisbe, perquè ell és el primer responsable de la litúrgia de la diòcesi. Pel que fa al tema que el celebrant va afirmar que no sabia on és la difunta, si bé és molt inapropiat, almenys és honest i no en va fer una canonització declarant que ja estava al cel. Efectivament no ho sabem, però confiem en la salvació i en la misericòrdia de Déu i per això preguem i oferim sufragis pels difunts. Si jo sabés que un difunt ja és al cel, no pregaria per ell, perquè no ho necessita i, de la mateixa manera, si sabés amb certesa que està condemnat tampoc no podria pregar per ell.

Pel que fa al tema de la comunió, em sembla molt greu i imprudent. Personalment jo procedeix de manera molt diferent. Com que sé que als funerals ve molt de públic que no és practicant i alguns, com vostè diu, ni tan sols formen part de l'Església, els convido a asseure's en el moment de la comunió. Així només vénen a combregar els que ho fan habitualment. Aquest cas particular que vostè esmenta posa en evidència la manera errònia de fer del sacerdot oficiant. Ell hauria de saber molt bé que només han d'anar a combregar els batejats i els que es trobin en les degudes disposicions. Per exemple, ningú no ha d'anar a combregar en estat de pecat greu sense haver-se apropiat prèviament a la confessió. Són coses molt òbvies que tothom hauria de conèixer. Vostè va fer molt bé de dir-li que no havia de combregar.

• Per enviar consultes al Dr. Mateo:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
A Ràdio Estel, de dilluns a divendres,
a les 23.00, podeu escoltar la versió
radiofònica d'El Consultori

Amb bon humor

Enric Prat de la Riba, fundador de la Mancomunitat de Catalunya

Francesc A. Picas

Enric Prat de la Riba va constituir el 1914 —fa cent anys— la Mancomunitat de Catalunya, admirable institució d'autogovern. En fou el primer president. Gran patrici, el seu exemple d'home honrat i patriota és digne d'imitació. Prat de la Riba va néixer a Castellterçol el 1870, d'una família humil. Cursà la carrera de Dret a la Universitat de Barcelona. Va ser president de la Unió Catalanista. Prengué part de la redacció de les *Bases de Manresa*, un estudi seriós envers l'autonomia de Catalunya. Fou fundador de la Lliga Regionalista, director del diari *La Veu de Catalunya*, portaveu del partit polític més tard anomenat La Lliga Catalana, de Cambó i Abadal, i autor de l'obra cabdal *La nacionalitat catalana*, de plena actualitat. La Mancomunitat de Catalunya va ser autoritzada el 1913 pel govern de Madrid que presidia Eduardo Dato.

Si Prat de la Riba visqués avui, què pensaria de Catalunya? Una crisi econòmica ha paralitzat les indústries, que en els anys del seu govern renaixien amb esperança i prosperitat. La crisi ha deixat sense feina milers de catalans. Càritas ha de sostenir la supervivència de moltes famílies.

De Madrid es pretén que Catalunya sigui equiparada a una província espanyola sota una Constitució obsoleta. Madrid proclama que Catalunya és Espanya i pretén ofegar l'oficialitat de la llengua catalana. Unes lleis estatals des de la pseudodemocràcia vulne-

Prat de la Riba va ser autor de l'obra cabdal «La nacionalitat catalana», de plena actualitat

ren l'esperit i la fe de Torras i Bages.

No tinc cap dubte que avui Prat de la Riba aspiraria a una Catalunya sobirana, unides totes les comarques, per impulsar l'agricultura, la indústria i el comerç, per exaltar la cultura i els valors del cristianisme, per infondre l'esperit empresarial en la joventut i obrir fonts de treball, per finançar els catalans emprenedors i per aixecar la indústria.

Prat de la Riba voldria avui una Catalunya que governés la seva pròpia economia, que fos responsable de les seves lleis, amb una hisenda pròpia i unes estructures pensades des de Catalunya, i uns tribunals de justícia independents. I amb unes escoles per propagar la cultura i la ciència i enriquir la parla catalana.

Coneixedor del poble català, Enric Prat de la Riba no necessitaria referèndums per demanar una Catalunya sobirana. Tenia prou personalitat. Recolzat en les estructures europees, sabia que avui no és possible a Espanya un cop d'estat a l'estil de Primo de Rivera, que desmantellà la Mancomunitat, en temps de Puig i Cadafach, el seu successor. Prat de la Riba seria partidari d'una Catalunya plena i Europa li hauria de dir que sí.

Linyola ja té nous vitralls

Joan Civit Esmatges

El diumenge 6 d'abril van ser beneïts els nous vitralls de l'església de Santa Maria de Linyola: el de la Mare de Déu de Núria i el de sant Jordi. L'autor d'aquestes obres ha estat l'artista local Jordi Batista Ramon. La part econòmica va anar a càrrec de l'Associació Sagrat Cor. El públic que va assistir a la inauguració dels vitralls va aplaudir entusiasmada la bellesa de totes dues obres.

«Dominica Laetare» a Terrassa

Josep Figueras i Palà

Amb més de vuitanta anys d'antiguitat, recentment es va celebrar a les esglésies romàniques de Sant Pere de Terrassa, antiga seu d'Ègara, la festivitat gregoriana anomenada *Dominica Laetare*. La Schola Cantorum de Terrassa manté aquesta tradició que el seu director, el pare Miquel Altisent i Domenjó, escolapi, va iniciar l'any 1933 i que, tret del malastruc període de la revolució comunista, s'ha celebrat cada any ininterrompudament.

La funció litúrgica va ser presidida aquest any per Mn. Josep Anton Arenas, canonge de la catedral de Barcelona. Amb ell concelebraren Mn. Fidel Catalán, rector del Sant Esperit i secretari canceller del bisbat de Terrassa; Mn. Sergi Gordo, secretari canceller de l'arquebisbat de Barcelona i canonge; Mn. Antoni Deulofeu, rector del Sant Pere i prior de Santa Maria, i el pare salesià Teodor López.

La Schola Cantorum de Terrassa, amb els components de la Schola Gregoriana de Catalunya, de Barcelona, i altres cantaires, van inter-

pretar el repertori gregorià de l'aspersió, les lletanies dels sants i l'introït de la missa *Laetare Jerusalem*. A l'ofertori, el cant *Attende Domine*; després, el *Sanctus* i l'*Agnus Dei*, l'antífona de comunió i *Anima Christi*. Al final, *Ave Regina caelorum*. En acabar, el grup de cantaires de Barcelona va oferir un afinat recital de cant gregorià.

La Schola Cantorum de Terrassa es manté fidel a aquesta tradicional celebració quaresmal gregoriana. A més, en el transcurs de l'any, fa sentir el cant sagrat propi de l'Església romana allà on més hi escau, que és en l'acció litúrgica. En diversos indrets de la diòcesi egarenca participa en l'eucaristia dominical.

Paraula i vida

El viatge del Papa a Terra Santa

Lluís Martínez Sistach

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Del 24 al 26 de maig el Sant Pare fa un pelegrinatge a Terra Santa. Aquest viatge apostòlic es fa en commemoració dels 50 anys del famós pelegrinatge de Pau VI a Israel i Palestina el mes de gener de l'any 1964, durant la celebració del Concili Vaticà II.

De tots els actes realitzats pel Sant Pare en aquell viatge memorable, el més recordat fou la trobada i l'abraçada de Pau VI i l'ancià patriarca Atenàgoras de Constantinoble a la Delegació vaticana de Jerusalem.

Va ser un moment històric, i avui podem dir que fou un veritable esdeveniment ecumènic. Va acabar una època i en va començar una de nova. Des de llavors, les Esglésies ortodoxes d'Orient i l'Església catòlica —i en general totes les Esglésies i confessions cristianes— s'han sentit més agermanades, més obertes al diàleg i a la col·laboració, més respectuoses les unes de les altres. Un primer fruit d'aquell nou clima es va veure quan, un any

després, durant la cerimònia de cloenda del Concili, foren aixecades les excomunionis mútues que s'havien llançat Roma i Constantinoble.

Per reviure aquella trobada de Jerusalem, el papa Francesc va decidir fer l'actual visita a Terra Santa. Amman, Betlem i Jerusalem són les tres etapes d'aquest viatge a Jordània, a Palestina i a Israel. Durant la seva estada a la Ciutat Santa, el Sant Pare té prevista una trobada amb el patriarca ecumènic, Bartomeu I, a la seu de la Delegació apostòlica del Vaticà amb la firma d'una declaració conjunta. Després hi haurà una trobada ecumènica a la basílica del Sant Sepulcre.

L'endemà, darrer dia de la visita, el Sant Pare té previstos uns actes especialment significatius en el camp de les relacions interreligioses, amb la visita al muftí de Jerusalem sobre l'esplanada del Temple, la visita al Mur de les Lamentacions, la trobada amb els principals rabins i la visita al museu de l'Holocaust; i amb la trobada amb el president i el

primer ministre d'Israel, com també s'haurà reunit a Amman amb els reis de Jordània i a Betlem amb el president de la primera autoritat de Palestina. En una perspectiva de pelegrinatge religiós, a Jordània, Francesc té en programa la visita al lloc del baptisme de Jesús, a la riba del riu Jordà, i una trobada amb refugiats i joves discapacitats. A Betlem, una missa davant la basílica de la Nativitat. I durant l'estada a Jerusalem, una pregària a Getsemaní amb sacerdots, religiosos i seminaristes, i una missa al Cenacle, el lloc on Jesús va instituir l'Eucaristia.

Es tracta d'un viatge breu, intens, ple de dificultats i també d'esperances, perquè els problemes de la zona són greus i les necessitats urgents. El Sant Pare demana molt sovint que resem per ell. Em sembla que especialment aquests dies hem de d'acompanyar-lo amb la nostra pregària i amb la nostra confiança en els resultats sobretot per a la pau en tota la zona visitada.

Als quatre vents

Visita a Kampanga

Deixo escrit aquest comentari abans de marxar cap a Rwanda, on són aquests dies per inaugurar les noves instal·lacions de la Casa Parroquial de Kampanga, població en la qual, des de fa anys, presta el seu extraordinari servei missioner Mn. Josep Cabayol.

Des de l'arxidiòcesi de Tarragona tenim aquesta tasca espiritual i social molt propera al nostre cor. Amb motiu de l'Any Jubilar de Sant Fructuós (2008-2009) vam acordar que la missió de Kampanga seria beneficiària d'un dels projectes socials, la qual cosa va suposar reunir donatius múltiples que han permès auxiliar un poble amb tantes necessitats.

Per situar-nos, cal pensar que la parròquia de Kampanga és una de les dotze del bisbat de Ruhengeri, molt extens i amb una població de

43.000 habitants, dels quals la meitat són catòlics. Estan organitzats en 65 comunitats de base. Són persones que destaquen per la seva amabilitat i calidesa de tracte. Han patit molt en guerres internes i pateixen el flagell de la fam, que porta alguns a recórrer mitja Àfrica per intentar el «salt a Europa».

El Projecte Kampanga és ja una realitat i em sento molt satisfet de poder-lo inaugurar aquests dies. La parròquia no es limita al lloc de culte, sinó que forma un gran complex, amb residència per als sacerdots, sales i despatxos per a la catequesi, cursos d'alfabetització, tallers de fusteria i de costura, biblioteca, consultori mèdic, etc.

Dins la sobrietat que, lògicament, defineix tot el projecte, s'ha procurat que la seva utilització

sigui múltiple i atengui els habitants de la zona en les seves necessitats tan diverses. Desitjo agrair l'esforç fet des de la nostra arxidiòcesi en solidaritat amb un poble que ja considerem germà, al qual podem ajudar, però sobretot del qual podem aprendre tant.

Penso en el missatge que contínuament ens envia el papa Francesc: a l'Església la pregària i la missió van unides. No és possible dissociar-les ni caure en la falsa pugna entre espiritualitat i acció. L'esperit missioner no és exclusiu dels qui deixen enrere la comoditat de casa i se'n van a viure a llocs llunyans, on aprenen un idioma nou i es fan a altres costums. És també propi dels qui passem la major part del temps a les nostres ciutats, però oberts de cor i de ment a les necessitats de l'Església universal.

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona i Primat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

En comunió amb l'Església

Samuel Gutiérrez

Barcelona

Nit de testimonis i d'oració. De fe i d'esperança. La parròquia barcelonina de Santa Anna va acollir el 9 de maig la primera edició de «La Nit dels Testimonis», una iniciativa promoguda per Ajuda a l'Església Necessitada (AEN) en estreta col·laboració amb la Delegació de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona. De Síria, el Sudan del Sud i Angola van arribar les experiències que van vertebrar la vetllada. Experiències de fe viscudes en situacions difícils, fins i tot de persecució i de mort. El testimoni del jove siríà Bashar Al Farah i dels missioners espanyols Antonio Aurelio i Benedicto Sánchez van marcar el to i el ritme d'una trobada que va congrega al cor de Barcelona més de dues-centes persones. La comunió amb l'Església que pateix es podia palpar.

Des de la malparada Síria, Bashar Al Farah va posar veu al testimoni de tants cristians que al Pròxim Orient es juguen cada dia la vida per professar la fe. «La meua estimada Síria viu avui una de les seves etapes més difícils i dramàtiques de la seva història, no únicament perquè està immersa en una guerra, sempre terrible —va confessar Bashar—, sinó per l'enfrontament creixent i fins i tot fratricida entre comunitats que tradicionalment vivien en pau i harmonia.» Establert des de fa un any a Barcelona, on fa un doctorat, aquest jove enginyer siríà es va mostrar especialment dolgut pel somni trencat de tantes famílies i joves del seu país. Ha viscut en pròpia carn el saqueig, la violència, el segrest i fins i tot l'assassinat de gent molt propera. Ell mateix va ser alliberat miraculosament de la mort. En aquell instant es va adonar que era necessari reaccionar: com puc ajudar el meu país i la meua gent? Per això ha viatjat fins a Barcelona, on s'està formant per poder tornar algun dia a Síria i participar en la reconstrucció del país amb les seves mans.

Bashar és jove; està a la plenitud de la vida, però la seva mirada és trista. No pot ser d'una altra manera. Malgrat tot, no perd l'esperança. En les seves paraules no hi ha rancúnia ni odi, sinó un desig gran de reconciliació. I perquè això sigui possible, cal viure en veritat. Per això denuncia sense embuts el terror que estan sembrant els grups fonamentalistes islàmics, molts vinguts de l'estranger, que tenen com a objectiu no únicament els cristians, sinó també els musulmans moderats. «He estat testimoni de la màquina de mort que ha esclatat a Síria —explica—. Els cristians vivim allí una situació dramàtica. Però no renunciarem mai a la nostra fe, encara que ens costi la vida.» «Recordo molt bé —continua dient— la primera Setmana Santa després de l'esclat de la guerra. Malgrat el risc i la por de morir, no vam deixar de celebrar-la i de resar insistentment. També pels nostres agressors.» I va acabar clamant: «Us demano que reseu perquè el cor dels

violents vegi la llum, com ho va fer sant Pau a les portes de Damasc.»

La història de la Hadud

Amb el nus dels assistents encara a la gola, va prendre la paraula el P. Antonio Aurelio, religiós trinitari. Un home jove, revestit amb hàbit blanc i una gran creu vermella i blava al pit. Fidel al carisma trinitari, Aurelio ha dedicat bona part de la seva vida religiosa a rescatar captius, sobretot infants, actualment al Sudan del Sud. Una activitat, la compra d'esclaus, que malgrat ser promoguda pel mateix Estat, està castigada amb la pena de mort. Per això ha de ser portada a terme en la més absoluta clandestinitat. El religiós va advertir que la guerra entre el

nord i el sud del Sudan no és una guerra entre una dictadura islàmica i un poble cristiano-animista, no és una guerra de religions ni de cultures: «És l'extermini d'un grup religiós que no pot defensar-se i encara menys enfrontar-se.»

La presència del P. Aurelio i dels trinitaris al Sudan i a l'Àfrica té un clar objectiu: donar esperança, sembrar futur, «perquè el cristianisme és fonamentalment futur, mirar cap endavant». Va advertir d'antuvi sobre la cruïlla del que anava a explicar: «És una història que sembla de pel·lícula, però que no ho és. És la història de la persecució del poble més jove de l'Àfrica, el Sudan del Sud. Avui no sóc jo qui parlo, sinó que li presento la veu a la Hadud, una nena víctima dramàtica d'aquesta persecució.»

La Hadud és una nena rescatada pels trinitaris al Sudan del Sud. Formava part d'un grup de 166 nenes que els trinitaris «van comprar» a un mercenari en «un temps i espai indeterminats». El mercenari, al seu torn, les havia comprat abans a militars del govern, que després d'haver arrasat els seus poblat i d'haver assassinat les seves famílies, els havien segrestat per obtenir-ne algun benefici. Eren el seu botí de guerra. La Hadud era una nena normal, que vivia al seu poblat, que en veure arribar els militars del govern islàmic, va intentar fugir. Tots els nens van sortir fugint perquè sabien el seu destí. A la Hadud la van caçar amb un llaç com si fos un animal. La van arrossegar diversos quilòmetres i després van abusar d'ella fins que va aprendre

Bashar Al Farah: «He estat testimoni de la màquina de mort que ha esclatat a Síria. Els cristians hi vivim una situació dramàtica»

P. Antonio Aurelio: «A la Hadud la van llaçar com si fos un animal. La van arrossegar quilòmetres i després van abusar d'ella fins que va aprendre a obeir»

BARCELONA «LA NIT DELS TESTIMONIS»

La que pateix

a obeir. Greument malferida, va ser integrada en el grup, tot i que els seus captors preveien deixar-la abandonada a la seva sort en algun lloc del desert. «Per a nosaltres no va ser tan important el que ens va explicar la Hadud, com la forma com ho va explicar —va dir el P. Antonio—: sense mirar-te a la cara, amb els ulls al terra, per la por que tenia. Cal evitar que davant dels compradors la teva mirada es creui amb la seva, perquè no es fixin en tu, per passar desapercebuda...»

Gràcies a l'acció dels trinitaris, avui aquests nens, com molts altres que han estat alliberats, viuen junts en granges-escoles construïdes per a ells per diverses organitzacions cristianes: «Perquè s'acabin convertint en els veritables constructors de l'Àfrica.» «Avui és la Hadud la que us dona el seu testimoni —va acabar dient— i ens recorda que som nosaltres els amos dels nostres destins, però que també som nosaltres amos dels seus destins. La Hadud ens recorda el valor de la vida des de l'única esperança i l'única fe.»

Camins de reconciliació

Un profund silenci fet pregària es va apoderar per uns instants de la parròquia de Santa Anna. La petita Hadud era ja en el cor de tothom. El mateix cardenal Martínez Sistach, present durant tota la vetllada, no podia dissimular la forta impressió causada pel testimoni sudanès. En un to més distès, però amb la mateixa càrrega de profunditat, el missioner espiritista Benedicto Sánchez va explicar la seva experiència de pau i reconciliació entre els joves soldats a Angola. Aquest simpàtic religiós toledà va iniciar allí la seva missió el 1986 dedicat a la pastoral de l'evangelització, als pobles, als barris... «Era temps de guerra i no podíem

anar gaire lluny —explicava—. En els meus desplaçaments als pobles, m'impressionaven molt els controls militars, a què estàvem sotmesos, per joves soldats, de vegades de 14 i 15 anys. Quan ens aturaven m'enrabiava molt, perquè sempre arribava tard per celebrar la missa. Però després vaig descobrir la importància d'aturar-me, en els controls, i parlar amb els soldats. Vaig descobrir que els controls eren, també, un santuari, un lloc de pregària, en el camí.»

En aquella primera etapa a l'Àfrica el P. Benedicto es va sentir fortament interpel·lat pels nombrosos nens orfes a causa de la guerra (*ana-itungu*) que hi havia al país.

Va començar a ocupar-se d'ells i va crear els grups d'Ana-itungu, petites famílies al voltant d'una catequista, que els feia de mare: «Aquelles dones de la Legió de Maria, amb el rosari a les mans, saltant per les trinxeres, buscant els seus fills.» «El que més ens va unir —recorda també— va ser l'espiritualitat que va anar naixent en els grups, sobretot a través dels cants de pau i amistat que assajàvem sota els arbres. La música era com una medicina sagrada que ens ajudava a afrontar els horrors de la guerra.» I sense pensar-s'ho dues vegades, enmig de la seva intervenció, el religiós espiritista es va posar a cantar: «Tots junts!» Per uns instants la parròquia de Santa Anna es va convertir en una gran carpa africana.

Després d'un període fora d'Àfrica, que va acceptar per pura obediència, el P. Benedicto Sánchez va tornar per segona vegada a Angola l'any 2000. Va ser aleshores quan va començar el bonic camí de la reconciliació. «Molta gent em preguntava si fundaria altres grups d'Ana-itungu —explicava—. Jo els contestava que no tinc esperit de fundador. Jo el que desitjava de debò era trobar una altra vegada aquells nens i li ho demanava cada nit al Senyor en l'oració. La meua sorpresa va ser gran quan vaig descobrir que els Ana-itungu ja no eren els nens abandoants, sinó que eren aquests joves soldats que havien entrat en la vida militar molt petits, amb 11 o 12 anys, privats de la família, privats de l'escola...»

La missió del P. Benedicto a Angola és una mateixa història de reconciliació en diverses etapes, i descobrir fins i tot que Déu era també present a les casernes. «Aquelles unitats per a mi eren llocs sagrats, perquè Déu hi havia entrat abans que jo —afegia—. Després em van convidar a casa seva perquè veiés on vivien i conegués les famílies. Després vaig poder-me desplaçar a llocs més llunyans, a l'encontre dels soldats per celebrar l'alegria de Déu, a través d'encontres, convivències i xerrades». «Al final del camí —va acabar anunciant—, el Senyor estava esperant-nos, per oferir-nos les seves promeses divines: el seu Perdó, el seu Amor i la seva Reconciliació.»

L'experiència anglesa, alegre i esperançada, va deixar els assistents amb el somriure als llavis. En una breu intervenció final, l'arquebisbe de Barcelona va reconèixer que aquests testimonis toquen un punt importantíssim de la nostra vida cristiana: «La clau de reforma que necessita avui l'Església és la dimensió missionera i evangelitzadora.» El cardenal va recordar també que Déu sempre s'avança en la nostra missió. «Déu treballa en el cor de les persones —va afirmar—. És com si Déu ens necessités perquè vol necessitar-nos, perquè assaborim l'alegria de l'anunci.» Prenent com a exemple els testimonis de Síria, del Sudan i Angola, va convidar els assistents a no entrar en la dinàmica viciosa de les lamentacions: «Senyor, perdona'ns, perquè ens queixem. Ens queixem perquè no tenim allò que voldríem quan en altres països no

P. Benedicto Sánchez: «La música era com una medicina sagrada que ens ajudava a afrontar els horrors de la guerra»

tenen res. Perdona'ns pel nostre pecat.» El cardenal Martínez Sistach va acabar subratllant la catolicitat de l'Església i la urgència de donar suport a aquests germans que tant pateixen pel fet de ser cristians. També va demanar de resar pels missioners que en aquestes terres ofereixen un testimoni heroic d'amor. En homenatge als que han estat assassinats aquest últim any, es va encendre un petit

ciri i es va oferir davant l'altar un senzill dibuix dels seus rostres.

La vetllada, presentada pel periodista Ignasi Miranda, es va tancar amb cants i adoració al Santíssim Sagrament. En Jesús es van fixar totes les mirades. A ell es van dirigir totes les súpliques. Ell va ser el gran protagonista d'un encontre en què la creu va aparèixer, finalment, gloriosa, vencedora del pecat i la mort.

Ens apassiona
ajudar
els que necessiten ajuda.
I a tu?

En col·laboració amb **Càritas**
Un NO per a ningú.

A Lunet Solidario ens apassiona ajudar els que necessiten ajuda amb accions que contribueixen a netejar el món de pobresa, malalties, analfabetisme, marginació... Per això, donem suport a projectes promoguts pels nostres clients, amb qui compartim valors. Es tracta de projectes vinculats a millores en l'educació, condicions de vida o desenvolupament de zones deprimides. Si també t'apassiona ajudar, entra a www.lunet.es o a www.caritasbcn.org/ca/. Gràcies.

SUDAN

caçar amb un
segar diversos
la fins que va

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC A; FERIAI 2)

TEMPS DE PASQUA

(SALTERI: SETMANA 2)

MAIG

25. DIUMENGE

Diumenge VI de Pasqua, Blanc.

Lectures: Fets 8,5-8.14-17 / Salm 65 / 1Pere 3,15-18 / Joan 14,15,21

SANTORAL: Beda el Venerable, prev. i doctor; Gregori VII, p.; Magdalena Sofia Barat, rel. i fund.; Maria Magdalena de Pazzi, rel.; Urbà I, p. i mr.
26. DILLUNS

Sant Felip Neri (MO), Blanc.

Lectures: Fets 16,11-15 / Salm 149 / Joan 15,26-16,4a. Sant Feliu de Llobregat: **Dedicació de la catedral** (S), Blanc.

SANTORAL: Eleuteri, p. i mr.; Quadrat, mr.; Vicenta Maria López Vicuña, rel. i fund.; Zacaries, b.
27. DIMARTS

Fèria, Blanc.

Lectures: Fets 16,22-34 / Salm 137 / Joan 16,5-11. O bé: *Sant Agustí de Canterbury* (ML), Blanc; Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Vic: *beat Josep Tous* (ML), Blanc.

SANTORAL: Berenguer, monjo; Juli, mr.
28. DIMECRES

Fèria, Blanc.

Lectures: Fets 17,15-22-18 / Salm 148 / Joan 16,12-15. Lleida: **Dedicació de la catedral** (S), Blanc.

SANTORAL: Emili, mr.; Germà, b.; Maria Anna de Jesús Paredes, rel.
29. DIJOUS

Fèria, Blanc.

Lectures: Fets 18,1-8 / Salm 97 / Joan 16,16-20. Solsona i Urgell: **Sant Just** (MO), Blanc; Tortosa: *Sant Pere Màrtir Sans* (ML), Vermell.

SANTORAL: beat Feliu de Nicòsia, rel.; beat Ramon Escrivà, mr.; Úrsula Ledoc-hovska, rel. i fund.
30. DIVENDRES

Fèria, Blanc.

Lectures: Fets 16,9-18 / Salm 46 / Joan 16,20-23a. O bé: *Sant Ferran* (ML), Blanc. Barcelona, Sant Feliu de Llobregat, Terrassa i Vic: *Beat Pere Tarrés* (ML), Blanc.

SANTORAL: beata Baptista de Varano, vg.; Emília; Joana d'Arc, vg.
31. DISSABTE

La Visitació de la Mare de Déu (F), Blanc.

Lectures: Sofonies 3,14-18 / Salm Isaïes 12,2-6 / Lluc 1,39-56

SANTORAL: Pasqual, diaca; Peronella, vg.

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps
Teòleg i biblista / ruscamps@yahoo.es

Ja no estic en el món i tanmateix sóc en el món

Al terme de la reflexió que Jesús ha compartit amb els seus deixebles, «alçant els ulls al cel» enceta una pregària: «Pare, ha arribat l’Hora: glorifica el teu Fill, perquè el teu Fill et glorifiqui a tu, segons li vas donar autoritat sobre tota carn, a fi que tot el que li vas confiar tingui vida eterna.» Ha arribat finalment «l’Hora» anunciada a Canà (Jn 2,4) i que havia provocat la crisi de Jesús (12,27). Té plena consciència que el Projecte que el Pare li confià: «que et coneguim a tu, l’únic Déu veritable, i al qui vas enviar, Jesús Messies, a aquest món» (Beza matisa), englobarà tots els qui respondran a la crida a la vida sense terme. En aquest moment en què, després de la sortida de Judes del Cenacle, que coneixia el lloc clandestí on solia refugiar-se, ja no té escapatòria possible, afronta amb enteresa la previsible condemna que li caurà al damunt amb el suplici de la creu i ho transfigura parlant del moment en què es manifestarà la seva glòria i, per tant, la del Pare: «Jo t’he glorificat a la terra i he dut a terme l’obra que m’encomanares de realitzar; ara glorifica’m tu, Pare, al teu costat amb la glòria que tenia al teu costat abans que el món existís.» Prega pels seus, per aquells que el Pare li va confiar, pels qui «han acceptat veritablement que vaig sortir del teu costat i han cregut que tu m’has enviat... perquè són teus, i tot el meu és teu, i el teu és meu, i tu m’has glorificat en ells». No prega pel «món», que representa els valors de la nostra societat diametralment oposats als del Regne: «I ja no estic en el món aquest, però aquests sí que estan en el món, mentre que jo vinc a tu.» A continuació el còdex Beza recalca la nova forma de presència de Jesús, absent alhora i present en «el món» (la traducció fa ressaltar amb dos verbs, «ser» i «estar», el doble matis del verb grec que tant pot connotar residència en un lloc com simple presència): «Ja no estic en el món i tanmateix sóc en el món.»

Lectures bíbliques

Diumenge VI de Pasqua

Lectura primera Ac 8,5-8.14-17

Els imposaven les mans i rebien l’Esperit Sant

Lectura dels Fets dels Apòstols:

En aquells dies, Felip baixà a la província de Samària, i predicava el Messies als de la regió. Unànimement la gent feia cas de Felip, després de sentir-lo i de veure els prodigis que feia: els esperits malignes sortien de molts posseïts, xisclant tant com podien, i molts invàlids o paralítics recobraven la salut. La gent d’aquella província se n’alegrà molt.

Quan els apòstols, a Jerusalem, sentiren dir que Samària havia acceptat la paraula de Déu, els envia- ren Pere i Joan. Hi anaren, doncs, i pregaven per ells, perquè rebessin l’Esperit Sant, que encara no havia vingut sobre cap d’entre ells; només havien estat batejats en el nom de Jesús, el Senyor. Pere i Joan els imposaven les mans, i rebien l’Esperit Sant.

Salm responsorial 65

Aclama Déu, tota la terra.
Canteu la glòria del seu nom,
canteu la seva fama gloriosa.
Digueu a Déu:
«Que en són, d’admirables, les vostres obres!»

R. Aclama Déu, tota la terra.

«Tota la terra es prosterna davant vostre i canta la glòria del vostre nom.»
Veni a contemplar les gestes de Déu.
Que n’és d’admirable el que fa amb els homes! R.

Convertí el mar en terra ferma,
passaren el riu a peu eixut.

Ell és la nostra alegria,
ell, que sempre governa amb el seu poder. R.

Veni, fidels de Déu, escolteu-me;
us contaré el que ha fet per mi.
Beneït sigui Déu:
No ha refusat la meva súplica,
ni m’ha negat el seu amor. R.

Lectura segona 1Pe 3,15-18

*En el cos va ser mort,
però en l’Esperit fou retornat a la vida*

Lectura de la primera carta de sant Pere:

Estimats, reverencieu de tot cor el Crist com a Senyor. Estigueu sempre a punt per donar una res- posta a tothom qui us demani la raó de l’esperança que teniu; però feu-ho serenament i amb respecte. Guardeu neta la vostra consciència; així els qui criti- quen la vostra bona conducta de cristians s’hauran d’avergonyar d’haver-ne malparlat. Si és voler de Déu, val més sofrir per haver obrat bé que per haver obrat malament. També Crist morí una vegada per raó dels pecats. Ell, el just, va morir pels injustos, per conduir- nos a Déu. El seu cos va ser mort, però per l’Esperit va ser retornat a la vida.

Al-leluia Jn 14,23

Qui m’estima, farà cas de les meves paraules, Diu el Senyor; El meu Pare l’estimarà i vindrem a fer estada en ell.

Evangelí Jn 17,1-11a

Pare, glorifieu el vostre Fill

Lectura de l’evangelí segons sant Joan:

Després d’haver dit tot això, Jesús va alçar els ulls al cel i digué: «Pare, ha arribat l’hora. Glorifica el teu Fill, perquè el teu Fill et glorifiqui, ja que li has con- cedit poder sobre tot home, perquè doni vida eterna a tots els qui li has confiat. I la vida eterna és que et coneguim a tu, l’únic Déu veritable, i aquell que tu has enviat, Jesucrist. Jo t’he glorificat a la terra, duent a terme l’obra que m’havies encomanat; ara glorifica’m tu, Pare, al teu costat, amb la glòria que jo tenia vora teu abans que el món existís.

»He fet conèixer el teu nom als qui tu has pres del món i m’has donat; eren teus i tu me’ls has donat, i ells han guardat la teva paraula. Ara saben que tot el que m’has donat ho he rebut de tu, perquè jo els he confiat les paraules que tu m’has confiat. Ells les han acollides i han reconegut realment que jo he sortit de tu, i han cregut que tu m’has enviat.

«Jo prego per ells; no prego pel món, sinó pels qui tu m’has donat, perquè són teus. Tot allò que és meu és teu, i allò que és teu és meu. En ells s’ha manifestat la meva glòria. Jo no em quedo més al món. Però ells s’hi queden, mentre que jo vinc a tu.»

La Trinitat en la litúrgia

La primera cosa que hem d'observar aquí és que el Déu de la litúrgia no és simplement ni el Déu de la sinagoga ni el Déu dels filòsofs, sinó el Déu específicament cristià, el Déu Trinitat. I no perquè en la litúrgia estigui absent la consideració de la unitat de la naturalesa divina, en el sentit del més íntegre monoteisme; el que passa és que la litúrgia no permet que s'oblidi que, el mateix Déu que es va revelar a l'Antic Testament en la unitat de la seva naturalesa és, en realitat, un Déu en què subsisteixen tres persones realment diferents.

En segon lloc, ens adonem que la litúrgia, com els textos bíblics i la tradició patristica més antiga, adopta el costum de posar en primer pla la distinció real de les persones i afirmar-ne, en un segon moment psicològic, la unitat de natura. També la nostra litúrgia romana ens posa al davant aquesta realitat trinitària molt clarament. Si considerem la pregària per excel·lència, la pregària eucarística, ens adonarem que, tant en els testimonis més antics com en els actuals, ha tingut sempre i continua tenint una estructura, essencialment en totes, cristològico-trinitària. El Pare apareix com l'origen i com el terme de

la pregària eucarística. Fixem-nos, a tall d'exemple, en la pregària eucarística tercera del nostre missal; comença així:

Vós sou realment sant, Déu i Pare nostre, i amb raó us canta lloances tot l'univers creat, perquè, pel vostre Fill Jesucrist, nostre Senyor, i amb poder de l'Esperit Sant doneu vida a totes les coses i les santifiqueu, i no deixeu mai de reunir-vos un poble, que, de llevant fins a ponent, presenti al vostre nom una oblació pura.

Aquí es fa evident que el Pare és l'origen: «doneu vida a totes les coses i les santifiqueu», i que ho fa en cooperació amb les altres dues persones divines: «Pel vostre Fill Jesucrist, nostre Senyor, i amb poder de l'Esperit Sant.» I així mateix, que la finalitat de tota realitat, com la de l'eucaristia, és en ell: «Presenti al vostre nom.» Aquesta dinàmica orant persisteix en tota la pregària litúrgica i, especialment, a la pregària eucarística. El moment crucial d'aquesta: l'epi-

clesi consagratòria i la narració de la institució és una icona esplèndida de manifestació trinitària. El sacerdot, sagrament de Crist Cap, implora al Pare el do de l'Esperit Sant. És realment el misteri pasqual: Crist oferint-se al Pare i comunicant l'Esperit Sant en una nova creació: «Quan Jesús hagué pres el vinagre, va dir: Tot s'ha complert. Llavors inclinà el cap i va lliurar l'esperit» (Jn 19,30).

És aquest Esperit el que bufarà el ressuscitat als deixebles *al capvespre d'aquell dia*: «Llavors va alenar damunt d'ells i els digué: Rebeu l'Esperit Sant. A qui perdonareu els pecats, li quedaran perdonats; a qui no els perdoneu, li quedaran sense perdó» (Jn 20,22-23). És figura de la infusió del mateix Sant Esperit l'alè del sacerdot en pronunciar les paraules de la narració de la institució de l'eucaristia, per la qual cosa el missal li prescriu que s'inclini una mica sobre el pa i sobre el calze en fer aquest gest sacramental.

Així, doncs, lliures del pecat per la passió de Crist i ungits amb el seu Esperit ens podem oferir a l'altar al Pare, en solidaritat amb la víctima divina, com a oblació d'amor i d'unitat.

Jaume González Padrós

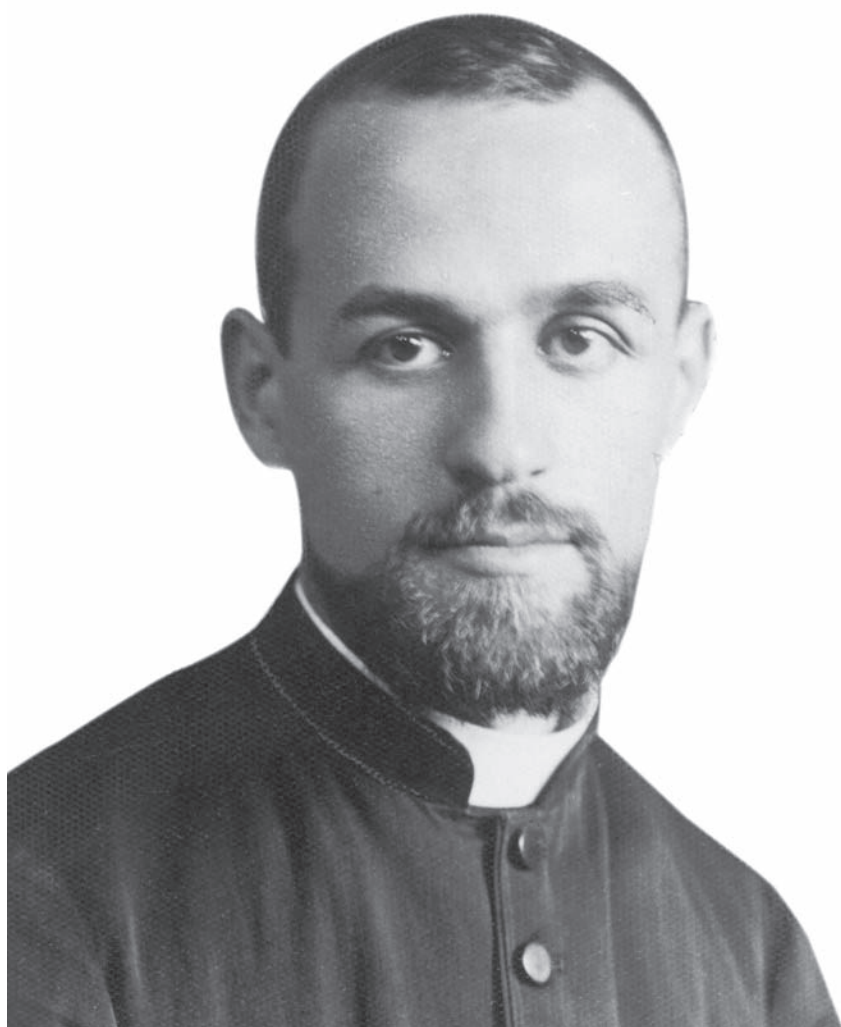
Director de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Beat Màrius Vergara

- ✓ Nascut a Frattamaggiore, sud d'Itàlia, el 1910
- ✓ Sacerdot missioner a Birmània
- ✓ Va estar sempre al costat dels més pobres i els malalts
- ✓ Va morir màrtir l'any 1950
- ✓ Beatificat pel papa Francesc aquest dissabte 24 de maig

Aquest beat napolità va ser una vocació molt jove, perquè amb onze anys va entrar al seminari tot i l'oposició del seu pare. Mogut per un gran zel apostòlic va sentir que estava cridat a evangelitzar terres llunyanes, per la qual cosa anys més tard va continuar els estudis al Pontifici Institut per a les Missions Estrangeres.

El 1934, ja sacerdot, el beat Màrius Vergara va ser destinat a Birmània, a missionar entre els *soku*, una de les tribus més pobres d'aquest país. Sempre estava amb els malalts, els necessitats, fossin cristians o no, exercint de sacerdot, metge i administrador. Amb la seva proximitat, senzillesa i servei es va guanyar la confiança de tothom. Però amb l'esclat de la Segona Guerra Mundial els sacerdots italians de Birmània, llavors colònia britànica, van ser enviats a camps de presoners a l'Índia. Acabat el conflicte, el beat Mario Vergara va tornar a la missió. Poc després de la independència del país va esclatar la guerra civil i els pobles que servia es van trobar entre dos focs. El beat va anar a parlar amb les autoritats sobre la situació, però va ser assassinat juntament amb un altre sacerdot, Pietro Galastri, i un catequista birmà.

Barcelona

«La soledat és la pedra de toc de la nostra vida»

Fr. José Manuel Rodríguez, prior de la Cartoixa de Montalegre de Tiana

Joan Andreu Parra

Fr. José Manuel Rodríguez va néixer a Astúries el 1929 i des dels 20 anys és religiós cartoixà. Primer va ingressar a la Cartoixa de Miraflores (Burgos). El 1965 va ajudar a aixecar la Cartoixa de Scala Coeli (Évora, Portugal). El 1986 va anar a la Cartoixa de Porta Coeli (València) i finalment a la Cartoixa de Montalegre de Tiana, de la qual és el prior des de l'any passat. Hi viu amb dotze religiosos més. L'any vinent aquesta cartoixa farà sis segles que es va fundar. A les butxaques porta la clau i un crucifix, no porta diners ni documentació.

Per què decideix entrar a l'Orde de la Cartoixa?

A casa hi havia hagut algun avantpassat sacerdot i la tradició era catòlica. A través de la mare vaig mamar la fe i també vaig tenir un professor que coneixia molt bé els ordes religiosos. Sempre m'havia atret la vida religiosa i volia consagrar-me a Déu completament ingressant en un orde contemplatiu. Quan vaig anunciar-ho a casa van pensar que s'haurien d'acomiarar per sempre de mi.

Expliqueu-nos el sentit de la comunitat, de la vida enclaustrada i la vostra missió.

El monjo cartoixà no parla als homes de Déu, sinó a Déu dels homes, per mitjà de la pregària, exposant les necessitats humanes, demanant perdó pels pecats. A banda de la pobresa, obediència i castedat, hi ha el vot d'estabilitat, el de restar al monestir on ingresem. Les virtuts que conreem són l'obediència, la humilitat i la senzillesa.

La nostra missió és de permanent acció de gràcies. La vocació se'ns ha donat gratuïtament i no la tenim per al nostre profit.

Com és un dia quotidià d'un monjo cartoixà?

Pot semblar que els dies se'ns haurien de fer interminables i avorrits, però el cert és que se'ns en va el temps. Tenim uns estatuts molt detallats. Matines i laudes, a la nit. A primeres hores del matí, prima. Després tenim uns moments d'oració fins la Santa Missa. Fins la sisena fem exercicis espirituals. Abans del dinar ens ocupem en alguna feina a l'hort o al taller. Hem de distreure la ment per disposar-la per als moments de vida i oració més intensa.

Tenim una hora de recreació les tardes dels diumenges i els dilluns fem un passeig fora de la clausura. Aquesta convivència va molt bé perquè ens ajuda davant els dubtes espirituals, quan ets un novici...: l'home solitari té el perill de poder creure només les seves idees.

L'alimentació és suficient i té la seva part d'asceti i penitència. Cada

El pare José Manuel deambula pel claustre de la cartoixa de Montalegre.

L'anonimat és un tret distintiu dels cartoixans. Al cementiri del claustre els monjos s'enterren amb la mateixa creu nua, sense nom i sense data.

monjo menja a la cel·la.

El procurador i el prior ens ocupem de la manutenció del monestir, mantenim la relació amb l'exterior i estem presents en tots els actes de la comunitat.

Quines figures de cartoixans us inspiren com un veritable model de vida?

Els cartoixans vivim i morim anònimament, però si haig de triar, sant Bru de Colònia, que va tenir una fe molt gran. Quan estava retirat en un monestir, el Papa el va cridar a Roma perquè fos el seu conseller i sant

Bru no ho va dubtar. Alguns pensen que molts cartoixans han ingressat de grans, per conversions extraordinàries o penediments, però a la Cartoixa no es veu fugint, sinó buscant Déu.

Com és la vostra relació i convivència amb les religioses cartoixanes?

Als capítols generals estem separats, però al final del capítol dels monjos, hi assisteixen les monges superiores, per veure quines són les instruccions i nomenaments fets.

A la cartoixa de Montalegre, cerqueu i busqueu Déu. El trobeu?

Viure la soledat, el silenci, els dejunis... tot això ens porta a buscar Déu, a trobar-lo més ràpidament i a posseir-lo més completament, per aconseguir la perfecta caritat. Quan vaig fer les bodes d'or sacerdotals, vaig fer un retir a Montalegre. Aquest claustre sempre m'ha cridat, amb la soledat i el silenci sents com la vocació t'omple per complet. Per això vaig acceptar de grat venir de prior aquí.

Hi ha el perill que en un convent es visqui la fe com dins un laboratori?

El monjo de qui menys es preocupa és de si mateix. Déu m'ha concedit la vocació màxima, que em permet estimar Déu i el pròxim. Tot i que no veiem televisió i no mirem gaire els diaris, sé que el món té unes necessitats i Déu sap les necessitats del món. Als companys els dic que pel fet de viure com a monjos, en soledat i silenci, pregant Déu no ens hem de creure que estem tocant el cel. Un pare catòlic que educa els fills en la fe, que pateix el dia a dia, enmig d'un món indiferent a la religió, aquest sí que té problemes i té un gran mèrit. La fe és la torxa que t'il·lumina la vida. El món d'avui s'ha complicat i es complica a si mateix.

Quina és la vostra manera de pregar?

A una persona de fora li resulta difícil entendre el que fem. I paradoxalment, com més temps portes a l'orde tens un major desig de lliurar-te a Déu. La soledat és la pedra de toc de la nostra vida. Al principi costa, perquè no és una soledat d'una estona o uns dies, sinó que és per a tota la vida. A la cel·la, o ets de Déu o on t'agafes?, si l'únic que tens són les parets? És en la soledat on ho trobes tot, on trobes Déu, i et pots separar d'allò que no interessa. Allò que podria ser un obstacle, càrrega o penitència, és l'essencial a la Cartoixa.

A la Cartoixa no es veu fugint, sinó buscant Déu

Un pare catòlic que educa els fills en la fe, aquest sí que té un gran mèrit

Tortosa

Elena Custodio

Primera ordenació sacerdotal d'Enrique Benavent a Tortosa

Tomàs Biarnés, fill d'Ascó, serveix les parròquies de Flix i Riba-roja d'Ebre

Víctor Manuel Cardona
Tortosa

Diumenge 11 de maig a les 18 h a la catedral, el bisbe de Tortosa, Mons. Enrique Benavent, ordenava de prevere el diaca Mn. Tomàs Biarnés, fill d'Ascó i que està fent el servei ministerial a les parròquies de Flix i de Riba-roja d'Ebre. Molta gent de Tortosa, d'Ascó i de Riba-roja així com més de 50 sacerdots van acudir l'11 de maig, diumenge del Bon Pastor, a la catedral, *alma mater* de la diòcesi, per participar en l'ordenació sacerdotal de Mn. Tomàs Biarnés.

Abans de complir l'any com a bisbe de Tortosa, don Enrique Benavent ja ha ordenat el primer prevere al servei de la diòcesi en una festa solemne, entranyable, emotiva, pietosa. L'acció de gràcies a Déu ha marcat tota la cerimònia, des de les paraules del bisbe a l'homília fins a les paraules finals del nou sacerdot.

Acompanyat per la seva gran família, amics i feligresos de les parròquies a les quals serveix i ha servit, així com membres de la família del pare Manyanet —entre ells el seu general—, Mn. Tomàs Biarnés ha estat escollit i ha pronunciat el seu «accepto» al servei ministerial de prevere que el Senyor per mans del Bisbe li ha confiat.

Jesús és pastor, guàrdia i porta

Les paraules de Mons. Benavent a l'homília s'han centrat en tres aspectes de les lectures de la missa del diumenge del Bon Pastor: Jesús és pastor, guàrdia i porta. I explicant breument aquestes imatges el bisbe ens ha recordat que el ministeri sacerdotal és «donar la vida perquè altres tinguin vida».

«El creixement de l'Església —recordava el prelat— no és per l'èxit personal,

ni per tenir més autoritat moral, ni per tenir més força... sinó perquè els qui hem estat cridats pel Senyor i li hem dit sí, donem amb generositat la nostra vida al servei dels altres.» Don Enrique ha recordat que els primers que han de ser objecte «de la seva preocupació i entrega han de ser els pobres i els necessitats. Els xiquets, els malalts, la gent gran».

Després de la imposició de mans per part del bisbe, els més de 50 sacerdots que concelebraven, continuant en silenci, han anat imposant les mans al nou prevere qui, ajudat per dos sacerdots, s'ha revestit acte seguit amb l'estola —a la manera presbiteral— i la casulla. L'oració consecratòria del bisbe, l'abraçada de pau amb el bisbe i tots els preveres, la consagració de les mans i el lliurament del pa i del vi que es convertiran en el Cos i la Sang de Crist han completat la litúrgia de l'ordenació. Un moment especialment emotiu ha estat l'abraçada amb el rector de la parròquia de Flix on Mn. Tomàs Biarnés està servint. Les llàgrimes d'alegria i emoció han saltat als ulls dels dos, un signe ben bonic de fraternitat, germanor i comunió sacerdotal.

La missa ha continuat amb el ritu propi concelebrada per primera vegada pel nou sacerdot, que l'ha ofert per la seva difunta mare, que va ser per a ell una llum en el camí de la vocació sacerdotal.

Al final de la celebració Mn. Tomàs Biarnés, amb unes sentides paraules, ha agraït de tot cor a Déu, al bisbe, als pares, a la família, a les parròquies i a tanta gent que l'ha acompanyat en la seva vocació sacerdotal i ha demanat que continuïn pregant per ell perquè sigui de veritat un sacerdot, Bon Pastor, seguint el Cor de Crist.

Restaurada la imatge de la Mare de Déu de les Pinyeres del Masroig

Redacció / El Masroig

A la població prioratina del Masroig, se celebra des de temps immemorials la festa de la Mare de Déu de les Pinyeres. El primer dissabte després de Pasqua, veïns del Masroig i de poblacions properes es dirigeixen a l'ermita per compartir una diada religiosa, festiva i cultural. Al migdia se celebra la missa en honor a la Mare de Déu i, tot seguit, els nens del poble fan balls tradicionals catalans i es ballen sardanes. A la tarda, després del dinar, la imatge de la Mare de Déu és portada a peu en processó fins a la parròquia de Sant Bartomeu del Masroig, on romandrà vuit dies abans de ser retornada de nou a l'ermita.

Aquest any la festa ha tingut un caire encara més especial. El 29 d'abril va tenir lloc l'acte de lliurament de la Mare de Déu de les Pinyeres després que hagi estat restaurada als Tallers de Conservació i Restauració de Béns Culturals de l'Escola d'Art i Disseny de la Diputació a Tortosa. En representació del poble, l'alcalde, Josep Rius, la regidora de Cultura, Cristina Beltran, i el rector del Masroig, Ivan Cid, van rebre la imatge restaurada. Pel que fa a la representació de la Diputació, van participar a l'acte la diputada delegada dels centres educatius d'Art de la Diputació de Tarragona, Judit Fàbregas, i la directora de l'Escola d'Art i Disseny a Tortosa, Carme Clemente, que va ser l'encarregada d'explicar el procés de restauració amb el suport de la tècnica amb la qual ha realitzat la restauració de la peça, Mireia Alfonso.

La imatge de la Mare de Déu de les Pinyeres és una talla de fusta daurada i policromada de finals del segle XVIII. Es presenta dempeus amb el

nen Jesús al braç esquerre i una pinya a la mà dreta. La imatge presentava nombroses pèrdues de policromia i preparació, que deixaven a la vista el suport llenyós. També es podien observar unes esquerdes longitudinals a conseqüència dels moviments de la fusta, així com una taca de cera sobre el nas de la Verge. Les intervencions de conservació i restauració han consistit a reparar les alteracions que feien perillar i molestaven la visió de conjunt de l'obra.

Amb tot, la conclusió de l'equip

Diputació de Tarragona

tècnic és que encara caldria fer una altra intervenció perquè la Mare de Déu de les Pinyeres recuperi el seu aspecte original. Al llarg dels anys i de les vicissituds històriques, la peça ha patit greus desperfectes —va ser profanada durant la guerra civil— i ha estat reconstruïda amb més o menys fortuna. Per això es recomana fer un estudi en profunditat a fi de marcar els criteris més adients d'intervenció sobre les parts no originals.

**CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES**

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

Membre de la Societat Espanyola de Medicina Marítima

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

INFORMEU-VOS-EN:

Tel. 932 188 826
Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Terrassa

Taula parada per als qui tenen fam

Mercè Riera, fundadora del Xiprer, ha estat distingida amb la Creu de Sant Jordi

Carme Munté
Granollers

El xiprer és un arbre amb una forta càrrega simbòlica. Se'l troba fàcilment davant de les masies i les cases pairals, per transmetre al nouvingut un missatge d'acollida i d'hospitalitat. A la ciutat de Granollers hi ha una casa que es diu així: el Xiprer. Era la casa familiar de la Mercè Riera (Granollers, 1944), però en un moment donat es va convertir en la casa de totes aquelles persones que cercaven aliment, i encara més, una acollida familiar. De com va anar aquest procés, us en fem cinc cèntims.

Conversió a l'Amor

Tot va començar amb un procés de conversió de la Mercè Riera i el Xavier Quincoces, casats i pares de quatre fills, dos d'ells discapacitats. «La filla gran tenia paràlisi cerebral, i això ens va fer patir molt. Sempre ens preguntàvem quin sentit tenia la vida i ens feia qüestionar la nostra fe... fins que vam experimentar la presència profunda de l'amor de Déu. A partir d'aquell moment tot va canviar. Ni tan sols en els moments més durs m'he tornat a preguntar sobre el sentit de la vida.»

El fill petit va néixer discapacitat profund. Les dificultats, doncs, han estat constants, però ja no han estat capaces de fer trontollar la fe d'aquest matrimoni que, anys després, van fer un pas més en el seu compromís i en la seva donació als altres.

Un projecte de Càritas Granollers

Un dia, llegint l'Evangeli amb la comunitat cristiana de la qual formaven part, la Mercè Riera i el Xavier Quincoces van entendre que Déu els cridava a posar la seva casa de Granollers al servei dels més necessitats. L'any 1997 va néixer el Xiprer, un projecte amb Càritas Granollers. Si una cosa tenien clara és que a casa seva les persones amb dificultats hi trobarien sempre la taula parada per esmorzar, dinar i per trobar-hi una mà amiga que els acompanyés al llarg de la seva vida.

El primer àpat compartit va ser escudella i carn d'olla. Set persones es van aplegar aquell dia per dinar. Més endavant, però, les necessitats es van multiplicar i actualment fins a un centenar de persones passen pel Xiprer a esmorzar i dinar.

A l'hora d'esmorzar arriben unes 35 persones, són majoritàriament immigrants, que es dediquen principalment a la recollida de ferralla o de cartons. Al Xiprer esmorzen, es dutxen i agafen forces per a una dura jornada laboral, encara que sigui sense cap mena de garantia legal. Per això, la Mercè Riera i el seu equip de voluntaris els assessoren legalment i els ajuden amb els tràmits.

El col·lectiu que arriba a l'hora de

dinar és un xic diferent. Són unes 65 persones que han quedat excloses de la societat, per no tenir ni tan sols tenen lligams familiars. Això fa que al Xiprer hi hagin trobat molt més que un plat calent a la taula, també hi han trobat un caliu familiar.

Però si un servei ha augmentat considerablement en els darrers anys i a causa de la crisi econòmica, aquest ha estat el del banc dels aliments. Fins a 1.300 famílies acudeixen cada tres setmanes al Xiprer a buscar aliments i objectes de primera necessitat. Un 60% de les famílies són d'aquí.

Per poder sufragar tots aquests serveis, el Xiprer compta amb l'ajuda econòmica de l'Associació Amics del Xiprer. Ja són més de 850 socis. L'objectiu d'arribar al miler cada cop està més a prop.

Així mateix, el Xiprer disposa d'una xarxa de pisos unifamiliars per facilitar l'accés a l'habitatge de persones o famílies amb dificultats. Amb tot,

Enmig de les dificultats, jo he vist una nova vida que ens fa més senzills i més humans

l'envergadura que suposa això (van arribar a tenir 17 pisos, però ara en tenen 7) porta la Mercè Riera a una reflexió: moltes persones necessiten pis, mentre que hi ha molts pisos buits. Això és responsabilitat dels bancs i les institucions.

Creu de Sant Jordi

En pocs anys la Mercè Riera ha perdut el seu marit i els dos fills discapacitats. Però fins i tot la mort dels éssers

estimats la viu amb serenitat perquè ha experimentat en el més profund del seu cor que l'Amor ha vençut la mort.

Aquest any la Mercè Riera ha estat distingida amb la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya i en més d'una ocasió ha hagut d'aparèixer als mitjans de comunicació per explicar la seva vivència personal, familiar i social. Ha hagut de superar la seva discreció natural perquè ha vist en la gent que se l'escolta una fam i una set que cap bé material no pot sadollar. «He vist tanta gent que ho té tot però que no té res. Enmig de les dificultats, jo he vist una nova vida que ens fa més senzills i més humans. Per què entre tots no ens ajudem a viure d'una altra manera?»

Al Xiprer, cada vegada que els voluntaris (n'hi ha 130) paren la taula i cuinen el menjar, cada vegada que algú s'asseu i comparteix el menjar i la seva vida, es fa evident que una altra manera de viure és possible.

Les vivències d'Agnès Esquerrer, abadessa de Sant Pere de les Puel·les

Redacció / Barcelona

El SAF (Servei d'Arxius de la Federació Catalana de Monges Benedictines) amb motiu de la celebració del Tricentenari, vol donar a conèixer les vivències de la guerra de Successió a través del testimoni històric d'Agnès d'Esquerrer, abadessa del monestir de Sant Pere de les Puel·les entre el 1693 i el 1715. Durant els vint-i-dos anys d'abadiat, Agnès visqué cinc setges i com a responsable de la comunitat

de monges de Sant Pere de les Puel·les hagué d'afrontar les dures conseqüències dels bombardejos que la ciutat va patir durant aquests setges i que també afectaren greument al monestir. La seva història, que fou la de molts barcelonins, s'ha mantingut guardada en l'arxiu d'aquest monestir durant més de tres-cents anys, i enguany el SAF vol donar-la a conèixer mitjançant un seguit d'activitats culturals, entre les quals hi ha el concert-espectacle *Una vida entre*

guerres. Agnès, abadessa de Sant Pere de les Puel·les 1693-1715. Serà el 13 juny a les 20.30 h a la parròquia de Sant Pere de les Puel·les (Pl. de Sant Pere, Barcelona).

Per finançar el projecte, s'ha posat en marxa una campanya de micromecenatge. Per col·laborar en la campanya, oberta fins al 2 de juny, es pot entrar a la pàgina web de Verkami i buscar el projecte concert *Una vida entre guerres. Agnès, abadessa de Sant Pere de les Puel·les 1693-1715*.

Sobre les unions de persones del mateix sexe

Martirià Brugada Clotas
Rector d'Anglès,
Bonmatí, Constantins,
Sant Julià del Llor i
Sant Martí Sapresa

Al llarg del temps s'han observat canvis notables del comportament humà. I amb els canvis de comportament, n'ha variat la valoració.

En recullo uns exemples: es considerava normal l'esclavitud, ja amb el mateix sant Pau. Les reivindicacions obreres no es veien amb bons ulls tot i algunes demandes notables, com la del bisbe Emmanuel von Ketteler (+ 1877) avançant-se a Lleó XIII (*Rerum novarum*, el 1891) que algú titllaria de filocomunista. Malgrat la *Mit brennender Sorge* (Pius XI, 1937) molts veien el nazisme (i per extensió el feixisme) com una opció vàlida. Fa 60 anys es considerava acceptable la pena de mort, Pau VI ajudà a donar un tomb significatiu. Els pares capitulaven la parella adient pel fill/a mentre respongués a les conveniències familiars. El menyspreu per la dona era notable i no es donava importància als maltractaments. I si bé alguns papes havien capitanejat «guerres santes», ara considerem més evangèlic el seu clam contra la guerra... I els exemples es podrien multiplicar.

Els principis bàsics no canvien (especialment el Manament Nou) però sí les concrecions, d'acord amb la consciència personal. Fent ús d'una expressió de sant Joan XXIII, els signes dels temps mostren quan cal canviar de xip segons les circumstàncies i les complexitats.

I arribem a la qüestió referida a les relacions de persones del mateix sexe. Els primers anys 70 era un fet latent, amagat i socialment rebutjat (no vol dir inexistent). Els llibres de moral del moment no donen marge a aquesta «desviació». A finals dels 80 es considera com un fet emergent i socialment tolerat. El Catecisme de

l'Església catòlica (1992), recordant l'ensenyament clàssic, ja en fa una valoració més positiva (n. 2358).

Actualment les parelles i les relacions de persones del mateix sexe és una realitat estesa, socialment acceptada, tolerada, si bé blasmada per sectors radicals. I una realitat humana existent i persistent, no pot significar que sigui volguda per Déu?

Un vell rector em deia que, davant d'aquests casos, no estem autoritzats

Una realitat humana existent i persistent, no pot significar que sigui volguda per Déu?

a fer judicis temeraris. El juliol passat, el papa Francesc va afirmar: «Si una persona gai cerca el Senyor i té bona voluntat, qui sóc jo per jutjar-la? El Catecisme de l'Església catòlica explica i diu que no es poden marginar aquestes persones i que se les ha d'integrar a la societat.» Dit per qui ho diu, és significatiu. No seria, doncs, el moment d'oferir una reflexió més propera a la realitat, més positiva i respectuosa amb les persones?

Qüestions sobre la nul·litat canònica

Incapacitat per assumir les obligacions essencials del matrimoni (1)

Segons el cànon 1.095,3r, «són incapaços de contreure matrimoni: [...] 3r els que no poden assumir les obligacions essencials del matrimoni per causes de naturalesa psíquica».

En parlar de la incapacitat per assumir els valors propis (obligacions essencials) del matrimoni, Joan Pau II, en la seva allocució del 1987 al Tribunal Apostòlic de la Rota Romana, va exposar: «Per al canonista ha de quedar clar el principi que només la incapacitat, i no ja la dificultat per prestar el consentiment i per realitzar una veritable comunitat de vida i d'amor, fa nul el matrimoni. El fracàs de la unió conjugal, d'altra banda, no és en si mateix mai una prova per demostrar la incapacitat dels contraents, que poden haver descuidat, o

usat malament, els mitjans naturals i sobrenaturals a la seva disposició, o que poden no haver acceptat les limitacions inevitables i el pes de la vida conjugal, sigui per un bloqueig de naturalesa inconscient, sigui per lleus patologies que no afecten la substancial llibertat humana, sigui, en fi, per deficiències d'ordre moral. La hipòtesi sobre una veritable incapacitat només pot presentar-se en presència d'una seriosa anomalia que, es defineixi com es vulgui definir, ha d'afectar substancialment la capacitat d'enteniment i/o la voluntat del contraent».

Només la incapacitat, i no la simple dificultat ni el mer fracàs de la unió conjugal, fa nul el matrimoni pel cànon 1.095,3r. Així mateix, la incapaci-

tat de què parla aquest cànon s'ha de basar en veritables causes de naturalesa psíquica, i no lleus vicis ni meres dificultats o defectes de caràcter.

És incapaç el qui no té prou govern de si mateix i dels seus actes per, en el moment constitutiu del matrimoni, comprometre el seu futur matrimonial en termes d'obligació deguda.

Per això, en primer lloc s'ha de tractar d'una veritable incapacitat o impossibilitat moral, és a dir, s'ha de distingir molt curosament si els drets-obligacions matrimonials realment van poder ser entregats i acceptats, o no va ser possible. Cal recalcar que les causes de nul·litat es basen en veritables incapacitats i no en meres dificultats, que jurídicament no tenen ni poden tenir

cap mena de rellevància; es tractaria realment de la impossibilitat de complir les càrregues assumides en el matrimoni.

És, per tant, la impossibilitat de disposar de l'objecte del consentiment per part del contraent la que en aquest supòsit seria la causa de la nul·litat, encara que el subjecte sigui idoni i gaudeixi de prou ús de raó i discreció de judici.

No n'hi ha prou amb la mala voluntat, els vicis lleus de caràcter o els trastorns de personalitat que fan la relació interpersonal o matrimonial més difícil o menys perfecta, sinó que es requereix que la causa de naturalesa psíquica que pateix un dels cònjuges faci la relació interpersonal impossible o intolerable.

David Andrés
Advocat exercint i
doctor en Dret
andres@mdjuridico.es

El consiliari diu...

El Regne de Déu i l'Església

Xavier Moretó Navarro

 Viceconsiliari
de Vida Creixent
de Barcelona

Fins ara, en l'itinerari que enguany hem emprès els grups de Vida Creixent de Barcelona en abordar el tema del Regne de Déu, no ens hem trobat amb excessives dificultats. Entre tots —i amb la inestimable ajuda del pare Roma, que ens ha redactat el temari— hem anat traient l'entrellat del Regne de Déu al qual Jesús feia referència. Potser vam tenir una mica de dificultat en tractar el tema dels signes del Regne (i qui no té problemes amb els miracles...) però ens n'hem sortit. Ara bé, quan toca de parlar de la relació Regne de Déu-Església...

Per començar, tots vam coincidir que hi ha molts prejudicis associats a l'Església: la riquesa, el poder, la influència, una certa superioritat, la imatge que a voltes dona la jerarquia... «Jesús va parlar del Regne i va sortir l'Església...» diuen amb una mica de sorna els més crítics. És cert, l'Església ha comès errors. Així ho va reconèixer el papa Joan Pau II, ara ja sant Joan Pau II. «Portem un tresor en vasos de terrissa», ens diu sant Pau. Què podem dir al respecte, especialment en els nostres grups? Doncs, en primer lloc, si repassem la història de l'Església hi trobarem moltes «pedres d'ensopec». Ja en el començament, en el primer Concili de la història, el de Jerusalem, ens trobem una discussió important entre els partidaris de Pau i els de

L'Església continua sent presència de Déu al món.

Jaume —amb Pere al mig intentant d'apaivagar els ànims». Jesús anuncià la pau del Regne i el primer que surt és la discòrdia o, dit d'una altra manera, les misèries humanes... Tanmateix, malgrat aquestes dificultats inicials, els deixebles van saber arribar a acords i l'Església, com a Regne de Déu però enmig del món, va tirar endavant. I aquesta ha estat la seva història: dificultats i acords per superar-los. L'Església continua essent presència de Déu però enmig de la nostra humanitat i, fins i tot, comptant amb ella. Hi ha una expressió del que podríem dir «teologia popular» que diu que, molt probablement, «els deixebles van convertir més persones que el mateix Jesús...» Certament, Jesús era l'home perfecte («tot ho fa bé» ens diuen els evangelis) en canvi els deixebles... i potser per això van ser capaços d'arribar a més a persones... Déu compta amb les nostres febleses per fer-se present en el món. «Només em gloriaré en les meves febleses perquè gràcies a elles...», ens diu també sant Pau. I si ho pensem bé, tot ho hem rebut per l'Església: la fe, els sagraments, les comunitats, els moviments... Vida Creixent és un moviment d'Església.

Potser la pregunta —i, alhora el repte— podria ser: em sento formant part de l'Església? I encara més: l'estimo?

Bisbat de Mallorca

Any Campins-Gaudí (2014-2015) a la Seu de Mallorca

Enguany, l'Església de Mallorca celebra l'Any Campins-Gaudí, quan es compleix el centenari de la mort del bisbe, Pere Joan Campins i Barceló, i l'acabament de la reforma a la Seu de Mallorca per l'arquitecte Antoni Gaudí.

El Capítol Catedral vol destacar dos objectius: reconèixer l'impuls reformador del bisbe Campins i Barceló, i divulgar la dimensió cristiana de la personalitat d'Antoni Gaudí.

Al llarg de l'any, hi ha programats un grapat de conferències, concerts, jornades, exposicions, publicacions, comunicacions i actes religiosos, alguns dels quals ja han tingut lloc aquests mesos passats a la catedral de Mallorca. La conferència *El simbolisme gaudinià a la Sagrada Família i a la Seu*, a càrrec del Dr. Armand Puig, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya i *Exercicis espirituals* amb la temàtica del simbolisme gaudinià, a càrrec del canonge de la Seu, Mn. Llorenç Tous, amb una afluència de públic molt nombrosa.

Per al dia 28 de maig proper, hi ha anunciada la conferència a càrrec del cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona: *Gaudí, l'arquitecte de Déu, precursor del Concili Vaticà II*. Passat l'estiu, a l'octubre, es reprendran una sèrie de xerrades impartides per Mercè Gambús, Mn. Teodor Suau, Pere Fullana, historiador i Mn. Rafel Mas, així com altres activitats.

La XXXIV Jornades Nacionals de Patrimoni Cultural de l'Església se celebraran del 23 al 27 de juny, amb el títol: *La catedral de hoy para el fu-*

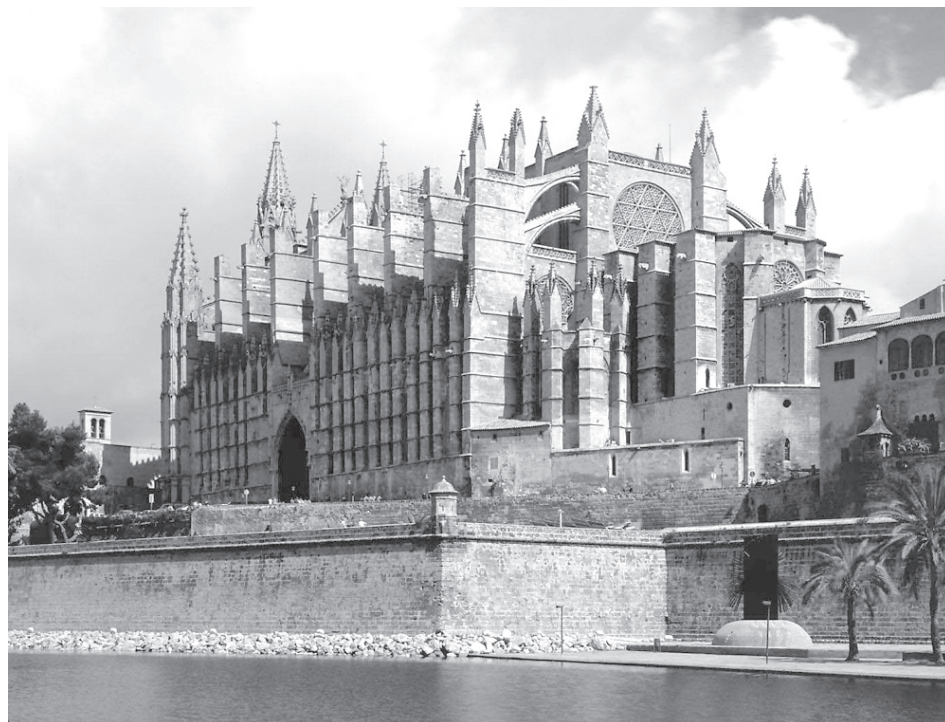
turo, entre la conservación y la innovación.

El bisbe Pere Joan Campins i Barceló durant el seu mandat va encarregar a l'arquitecte català Antoni Gaudí la reforma de la nostra Seu, avui admirada i contemplada per centenars de turistes que visiten diàriament l'illa. Gaudí va realitzar també algunes reformes al santuari de la Mare de Déu de Lluc, basílica coneguda com la catedral de la pagesia i que compta amb escolania pròpia, «Els blauets».

VII centenari de la mort del beat Ramon Llull

El bisbat de Mallorca prepara també la celebració del VII centenari de la mort del beat Ramon Llull, 1315-16/2015-16. A la lletra de convit, que fa el bisbat de Mallorca, diu així: «En l'avinentsa del setè centenari de la mort del beat Ramon, volem acostar-nos al seu misteri, tot fent memòria del seu missatge, agraïts pel miracle de la seva fe. Per tal que puguem esbrinar el futur que Déu hi amaga per a nosaltres avui.»

Ramon Llull es retirà a la muntanya de Randa, i allà rebé la inspiració de la manera com proclamar la fe als infidels. Va recórrer quasi tot el món aleshores conegut, per sol·licitar a Papes i reis que l'ajudessin a difondre la fe catòlica. Impulsà el monestir de Miramar per a la formació de missioneres i va escriure més de 250 llibres. Les seves despulls descansen a Palma de Mallorca, concretament a la basílica del pare Francis cans del Tercer Orde Regular.

Entre el 1914 i el 1915, Gaudí va acabar la reforma a la Seu.

AGENDA

JUNY

Dijous 5: reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes. Tema X – «El Regne de Déu també és de la terra.»

Dissabte 21: Trobada final de curs oberta a tothom. Matí a la parròquia de la Verge de la Pau. Inici a les 10.30, conferència a les 11 h, a càrrec del bisbe auxiliar Sebastià Taltavull. A les 12 h, Eucaristia per compartir i donar gràcies per tot el curs. Després un petit refrigeri de germanor. L'acte tindrà lloc a la parròquia de la Verge de la Pau (Pl. Ferran Casablanques, 4-6, entre Mandri i Ganduxer. Per poder-hi arribar teniu els autobusos següents: 14, 16, 58, 64, 70, 72 i H6).

Recuperar la memòria històrica des de la fe

Presentació del nou llibre de fra Valentí Serra sobre els frares caputxins

Miquel Àngel Codina
Barcelona

El dimarts 6 de maig va tenir lloc a l'aula magna de la Facultat de Teologia de Catalunya la presentació del llibre *Els frares caputxins de Catalunya. De la Segona República a la postguerra (1931-1942)*, de fra Valentí Serra de Manresa, ofm.cap. Es tracta del volum número 106 de la Col·lecció Sant Pacià.

A l'acte hi van assistir, a més de l'autor, el Dr. Armand Puig, degà-president de la Facultat de Teologia de Catalunya; el P. Gil Parés, provincial dels Caputxins de Catalunya; el Dr. David Abadías, director del servei de publicacions de la Facultat de Teologia de Catalunya, i els doctors Joan Ferrer Costa, degà de la Facultat de Lletres de la Universitat de Girona, i Joan Bada Elias, professor emèrit de la Facultat de Teologia de Catalunya i de la Universitat de Barcelona, que van ser els encarregats de glossar l'obra que es presentava.

«L'art del bon historiador consisteix a teixir el text històric amb tota una sèrie d'anècdotes per tal de fer-lo summament interessant als lectors. Aquest principi el du a terme magistralment fra Valentí Serra en els nou volums que conformen el seu *corpus* històric de la Col·lecció Sant Pacià, que edita la Facultat de Teologia de Catalunya. Es tracta d'una obra imponent.» Són paraules que va pronunciar el Dr. Joan Ferrer i Costa en la seva intervenció.

Així mateix, el ponent va espigolar diversos fragments dels llibres de fra Valentí. «L'autor —va destacar el Dr. Ferrer— s'endinsa en la vida quotidiana dels frares caputxins. Ens explica, entre altres qüestions, com eren els seus sermons, tan pintorescos, així com la seva gastronomia. També ens parla de grans personatges, com fra Gaspar de Pinell, missioner caputxí a l'Amazònia. Fra Valentí, home savi, ens dóna a conèixer com veuen els monjos caputxins el món i com el món els veu a ells.» I va afegir: «Els llibres d'història de fra Valentí Serra inclouen infinites lliçons de vida.»

Rigorós i colpidor

El Dr. Joan Ferrer i Costa va qualificar el volum *Els frares caputxins de Catalunya. De la Segona República a la postguerra (1931-1942)* com «un llibre rigorós, dramàtic, colpidor i molt ben escrit».

Tot seguit, el Dr. Joan Bada i Elias va comentar el més important de cadascun dels capítols que integren el llibre. «Al llarg d'aquestes pàgines, Fra Valentí intenta, i aconsegueix, cercar respostes a la crítica situació que es va viure en aquells moments tan tràgics al nostre país. Fou un temps de destrucció i malifetes. No podem oblidar que, paral·lelament al conflicte bèl·lic, hi va haver una

Agustí Codinach

esfereïdora persecució religiosa», va subratllar el Dr. Bada. El darrer llibre de fra Valentí Serra estrena el nou disseny de la Col·lecció Sant Pacià, tal com va assenyalar el Dr. David Abadías. «L'objectiu —va dir el Dr. Abadías— ha estat actualitzar la presentació visual dels volums i incorporar a la portada una imatge (fotografia o il·lustració) per atorgar-li un impacte molt més gran.»

Per la seva banda, el P. Gil Parés va

Els llibres
d'història de fra
Valentí Serra
inclouen infinites
lliçons de vida

Cal una comprensió en profunditat
d'aquest període
del segle XX.
Ens ho demana la
nostra consciència
cristiana

Màxima honestedat

Fra Valentí Serra va reconèixer davant dels assistents, que omplien de gom a gom l'aula magna de la Facultat de Teologia de Catalunya, que havia elaborat aquesta recerca «amb la màxima honestedat possible i amb seny, equilibri i prudència, sense cap mena de maquillatge». L'autor va voler agrair sobretot la col·laboració del Dr. Joan Bada —«la seva dedicació i disponibilitat»— en aquest volum.

El Dr. Armand Puig va cloure l'acte. Va posar en relleu que l'obra presentada és «una molt rigorosa i documentada aproximació històrica a la vida fraterna i a la projecció pastoral dels frares caputxins durant els anys de la Segona República, durant la cruenta persecució religiosa i, finalment, al llarg de la represa de la vida eclesial en els primers anys de la postguerra».

«Cal una comprensió en profunditat d'aquest període del segle XX. Ens ho demana la nostra consciència cristiana. A més, cal defugir el maniqueisme, atès que això desfigura la realitat històrica», va ressaltar el Dr. Puig. I va constatar que «en aquell temps moltes persones vivien un drama existencial. Estaven atrapats dins d'una teranyina molt complexa. És una època complexa, martirial i de confrontació que determina el nostre present. Cal reescriure el passat, sense cap mena d'ideologia, per tal que no torni a passar. Cal comprendre'l per poder-lo purificar».

recordar que el llibre que es presentava «mostra un pàgina dramàtica de la nostra història». «Quan uns germans perden el seny i s'obliden de Déu, pot esdevenir-se un desastre com el que vam haver de patir. Cal recuperar la memòria des de la fe, tot i que sigui dolorosa. Tots plegats hem de construir una fraternitat on l'amor de Déu hi estigui al centre», va manifestar el ministre provincial dels caputxins.

Restauració d'un quadre d'Antoni Viladomat

Els treballs han permès adjudicar l'autoria a aquest gran pintor de l'època barroca

Miquel Àngel Codina
Barcelona

El dissabte 29 de març, a dos quarts d'onze del matí, va tenir lloc a la Sala de la Mare de Déu de la Mercè, de la catedral de Barcelona, la conferència *Una obra primigènia d'Antoni Viladomat al Museu Diocesà de Barcelona*, a càrrec del Dr. Francesc Miralpeix i de les restauradores Beatriu Montobbio i Núria Piqué. L'acte va ser organitzat pel Museu Diocesà de Barcelona i pel grup de voluntaris de la catedral de Barcelona.

En aquest mateix acte es va presentar oficialment la recent restauració del quadre *Presentació de Jesús al temple*, del segle XVIII. Es tracta d'una pintura anònima que es conservava al fons del Museu Diocesà de Barcelona. Gràcies a la subvenció de la Generalitat de Catalunya, el Centre de Restauració de Béns Mobles de Catalunya, del Departament de Cultura, va poder restaurar aquesta magnífica obra. A més, se li ha trobat l'autoria: Antoni Viladomat i Manalt (1678-1755), un dels pintors més importants de Catalunya de l'època barroca.

«La tipologia de les figures, amb lleugeres desproporcions anatòmiques, l'expressivitat tova dels personatges, els acabats poc elaborats de les vestimentes i els recursos escenogràfics conviden a pensar en una obra primerenca del pintor barceloní», va explicar el Dr. Francesc Miralpeix, professor d'Història de l'Art Modern de la Universitat de Girona. I va afegir: «Segurament, les quatre teles podrien haver estat realitzades abans de les grans sèries dedicades a la vida de sant Francesc, de sant Bru o del conjunt dels Dolors de l'església de Santa Maria de Mataró.»

Segons el Dr. Miralpeix, «la *Presentació de Jesús al temple* té una versió pràcticament idèntica, però en aquest cas de format apaïsat i amb les figures de mig cos, a l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau de Barcelona. Una altra versió, la millor de les tres que es conserven d'aquest tema, és al Museu Episcopal de Vic. Totes parteixen d'una incisió de François de Poilly a partir d'una *Presentació de Jesús al temple*, de Charles Le Brun, pintada el 1645».

Obra excepcional

«Aquest oli sobre tela —va constatar Beatriu Montobbio— es pot considerar que és una pintura d'Antoni Viladomat en estat quasi pur, cosa que la converteix en una obra d'excepció per estudiar la tècnica del pintor. Els criteris actuals de mínima intervenció en què es van afrontar les intervencions de conservació i restauració tenien com a finalitat aportar a l'obra la màxima estabilitat i retornar-ne la llegibilitat. Es va evitar sotmetre l'obra a tensions i riscos innecessaris, i es van respectar tots els elements que en conformen la història.»

Pel que fa a l'estat de conservació del quadre, Núria Piqué va descriure que aquesta pintura sobre tela, sense marc, té «un format gairebé quadrat». «El suport tèxtil és de fibres liberianes, teixides en tafetà senzill de trama oberta i fils força irregulars. La capa de preparació està formada per una càrrega, un aglutinant

Es considera una pintura d'Antoni Viladomat en estat quasi pur, cosa que la converteix en una obra d'excepció per estudiar la tècnica del pintor

i una terra mangra que li dona el to vermellós, tradicional del pintor. Es tracta d'una capa força gruixuda i perceptible en els laterals i en les zones amb pèrdues. En general, estava ben adherida a la tela, llevat d'alguns punts», va puntualitzar la restauradora.

Núria Piqué també va assenyalar que «la capa pictòrica estava executada a pinzell, amb tècnica a l'oli, i aplicada amb una capa de gruixos diferents; eren més gruixudes a les zones on destaquen llums. L'estrat pictòric tenia una bona adhesió amb la capa de preparació. En algunes zones s'havien produït aixecaments i pèrdues a causa d'una deficient manipulació i de la humitat que havia patit».

L'abundant brutícia superficial acumulada era deguda principalment a pols volàtil ambiental, contaminació atmosfèrica i fums i sutges d'espelmes, que ennegrien la capa pictòrica. «Amb l'observació amb llum ultraviolada s'observava que només tenia vernís localitzat a la zona superior dreta (sobre sant Josep), a mode de regalims, i una taca central a sobre del dit de l'infant Jesús», va comentar Piqué.

Procés de restauració

Beatriu Montobbio va detallar que «la desinfecció s'ha fet amb cambra d'anòxia i s'ha fixat la capa pictòrica amb la taula de succió, amb escalfor controlada i amb aplicació de cola orgànica. El bastidor s'ha netejat i s'ha reforçat per tal que guanyés estabilitat, amb uns reforços metàl·lics als angles i la col·locació del travesser perdut, respectant els afegits històrics».

Així mateix, «s'han minimitzat les deformacions de la tela i s'han tractat els estrips i forats amb un tractament de microsoldadura de fils, per posteriorment reforçar-ho amb fils pont. Per a la zona inferior dreta, després, s'han aplicat punts de tensió amb tela sintètica». També s'hi va dur a terme una neteja aquosa amb el pH regulat.

Montobbio va recordar que «no va caldre fer una segona neteja amb dissolvents, ja que no presentava oxidació de vernís ni alteracions que impedisin la lectura unitària de l'obra». «Amb bisturí, es va treure la gota de vernís que hi havia a la part central de l'escena, que coincidia amb la mà de l'infant Jesús. Es va decidir no envernissar la pintura per no interferir en els materials originals», va manifestar la restauradora.

«L'anivellament de les llacunes —va precisar Beatriu Montobbio— es va executar amb massilla tradicional, que es va aplicar de forma molt precisa a pinzell, amb el propòsit d'evitar deixar aurèola, pel fet que la superfície no ha estat envernissada. La reintegració cromàtica es va fer seguint el criteri il·lusionista amb pigments i vernís de baix pes molecular.»

Com a mesura de conservació preventiva, s'ha protegit el revers de l'obra amb teixit de polietilè d'alta densitat, químicament neutre i transpirable «per tal d'evitar l'acumulació de pols i altres partícules, i com a barrera per reduir els efectes de les fluctuacions de temperatura i humitat i els atacs biològics».

Alguaire celebra el 1.400 aniversari de la mort de sant Faust

El seu cos incorrupte es conserva i es venera al poble de Bujanda (Àlaba)

Redacció
Alguaire

Jordi Curcó, periodista, historiador de la cultura popular i tradicional, corresponsal durant molts anys de *Catalunya Cristiana* a Lleida i actualment col·laborador del nostre setmanari, va ser l'encarregat d'obrir el 25 d'abril passat, amb una conferència a Alguaire, la celebració del 1.400 aniversari de la mort de sant Faust, fill d'aquest poble de la comarca del Segrià i del bisbat de Lleida.

L'acte, celebrat al Saló de Plens de l'Ajuntament d'Alguaire, va ser organitzat conjuntament per la Regidoria de Cultura i l'Associació d'Amics del Patrimoni Cultural d'Alguaire, dins del marc dels actes de l'Abril Cultural, que aplega les entitats culturals de la població.

La conferència, molt concorreguda, va ser presidida per l'alcalde d'Alguaire, Antoni Perea. Hi estava acompanyat per la regidora de Cultura, Elvira Larrègola; el vicepresident de la Diputació de Lleida, Miquel Padilla; la presidenta de l'Associació d'Amics del Patrimoni Cultural d'Alguaire, Esperança Moranco, i el rector del poble, Mn. Carles Martí.

En la seva intervenció, Jordi Curcó va destacar la singularitat que, cada 14 d'octubre, Alguaire celebra la festa religiosa del seu fill sant Faust, llaurador i confessor, amb la celebració d'una missa, la veneració de la seva relíquia i el repartiment de pa beneït. El mateix dia, un altre poble amb poc més de vint habitants anomenat Bujanda, al País Basc, a uns trenta quilòmetres de Vitòria, a la vall d'Araya, comarca de Campezo i bisbat d'Àlaba, en fa també memòria litúrgica.

Totes dues poblacions —separades per més de 300 quilòmetres de distància; una a Catalunya i l'altra a Euskadi— veneren sant Faust com a patró i intercessor. Alguaire s'honora d'haver-ne estat el bressol, atès que hi ha la creença que en aquesta vila hi va néixer a finals del segle VI. Per la seva banda, al poble alabès de Bujanda es custodia, en un sepulcre de la seva església parroquial, el que afirmen que és el seu cos incorrupte.

Llegenda i tradició

Curcó va afirmar que, de la vida de sant Faust, de les seves virtuts humanes i cristianes i del seu testimoni de fe, no se'n tenen dades irrefutables i documentalment constatades; però sí una sòlida, constant i idèntica tradició, ben arrelada i conservada tant a les terres del Segrià com en aquelles contrades del País Basc. «Però, per damunt de tot, conservem el seu cos incorrupte i això ha estat l'element clau que ha facilitat, i molt, que la seva memòria arribi fins a nosaltres tan viva i forta», va dir.

Alhora, va esmentar els autors, cronistes i historiadors que han estudiat i

Imatge de sant Faust.

documentat aquest singular sant lleidatà, com és el cas del que fou canonge arxiver de la catedral de Tarragona, Fausto Cucurull, fill d'Alguaire, que l'any 1933 va publicar l'obra *San Fausto labrador y confesor. Su vida, milagros y culto que se le tributa*. Fins avui, es tracta de l'estudi més complet sobre sant Faust d'Alguaire.

El conferenciant va centrar bona

part de la seva intervenció en com la llegenda i la tradició ens expliquen per què i com el cos del sant va arribar fins a Bujanda. «Els cronistes —va assenyalar Curcó— ens diuen que quan sant Faust pressentia molt propera la seva mort, en ser preguntat pels seus convilatans on volia que fos enterrat el seu cos, va respondre: "Després d'haver mort, poseu-me damunt de la meua cavalleria i en aquell indret on Déu la condueixi, allí em deixareu".»

Sant Faust va morir, segons la tradició, el 14 d'octubre de l'any 614 —fa 1.400 anys—, amb fama de santedat, després d'haver lliurat la seva vida a la pregària, la penitència i el conreu de la terra com a llaurador. Fou així que, complint la seva darrera voluntat, els alguairencs van col·locar el seu cos damunt de la cavalleria. Guiada per la Providència, va travessar els regnes d'Aragó, Navarra i Castella, fins a arribar al País Basc, al poble alabès de Bujanda, on finalment es va aturar. Allí va ser deixat el seu cos i allí encara reposa. Tots els anys Alguaire organitza un pelegrinatge per poder venerar el seu cos incorrupte, com ho fa també Rosselló; s'hi afegeixen veïns d'Alpicat i de pobles propers.

Capella a Mejora del Campo

Jordi Curcó va descobrir als alguairencs que, a més de Bujanda i dels pobles d'aquella comarca alabesa, sant Faust d'Alguaire es també venerat en una bellíssima capella barroca, restaurada l'any 2013, de l'església de la Nativitat de Mejora del Campo, població molt propera a Madrid. La capella fou manada construir per Pedro Cayetano, marquès de Mejorada, i inaugurada el 1691, en agraïment al sant per la seva intercessió en el naixement dels seus fills. «Sant Faust tenia i té fama d'advocat

Sant Faust és un emblema i un signe d'identitat per al poble d'Alguaire

Té fama d'advocat contra l'esterilitat

cat contra l'esterilitat. La seva reputació s'estengué per molts indrets, fins a arribar a la noblesa i a la mateixa casa reial. La reina Isabel II també demanà la seva intercessió amb ocasió dels seus parts», va explicar el conferenciant.

Quan va finalitzar la seva llarga però amena intervenció, Jordi Curcó va convidar l'Ajuntament i totes les entitats d'Alguaire, així com la parròquia, a celebrar conjuntament i amb tota solennitat el 1.400 aniversari de la mort de sant Faust. «És just i alhora necessari fer-ho perquè per a vosaltres és tot un emblema i un signe d'identitat com a poble, que us enorgulleix i que ha fet possible que encara ara, després de catorze segles, conserveu la memòria d'aquest sant, fill d'Alguaire, al qual honoreu amb una arrelada devoció.»

Després de l'acte, Jordi Curcó va rebre una singular escultura de sant Faust, realitzada en el taller de l'escultora alguairenca Montse Vendrell. L'escultura presenta sant Faust com a pagès i amb els seus símbols propis: l'aixada, la cadena, per haver estat captiu dels corsaris sarraïns, i el llibre dels evangelis, com a confessor de la fe en Crist.

Jordi Curcó rep una escultura de sant Faust, obra de Montse Vendrell.

Actualitats científiques

La resurrecció d'un virus de Sibèria

Per Francesc Nicolau

Professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Suposo que ja sabeu quines són les principals característiques d'aquests paràsits de cèl·lules, moltes vegades infecciosos, submicroscòpics, que només tenen activitat i són capaços de reproduir-se quan es troben a l'interior de la cèl·lula que parasiten, i quan estan lliures es comporten com a complexos supramoleculars inerts, però estables. Això fa que, si no hi ha una causa que els destrueixi puguin romandre molt de temps, com morts sense cap manifestació vital, però amb la possibilitat de reanimar-se si es troben amb la cèl·lula que pot aixoplugar-los. Tot això és ben conegut.

La novetat científica que us puc explicar aquesta setmana és que un equip d'investigadors, dirigit per Jean-Michel Claverie i Chantal Abergel, han «ressuscitat» un virus que ha estat més de 30.000 anys enterrat en el terra glaçat de Sibèria, prop del poblat d'Aniisk (província de Txukotka). Aquest virus, a causa de mantenir-se anys i anys a una temperatura de sota zero, s'ha mantingut inert, és clar, sense alterar-se, perquè tampoc hi hagué cap

Planures de Sibèria.

causa que el destruís. En conseqüència, amb capacitat de «reviure», com té per natural. I com el descobriren aquests investigadors? Havent rebut al seu laboratori de Marsella un fragment de permagel siberià del lloc on hem dit, l'analitzaren i hi trobaren

el virus. (Permagel, o *permafrost* en anglès, és un sòl permanentment glaçat que es pot mantenir anys i anys, sense desglaiar-se, a causa de trobar-se en un lloc molt gèlid). Un cop trobat aquest microbi que, per cert, cal classificar de virus gegant perquè

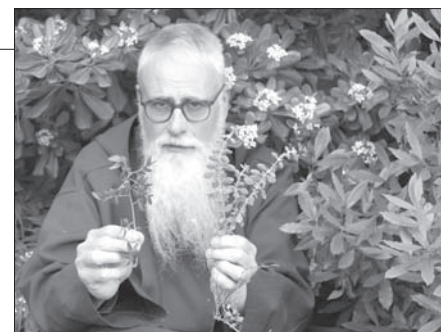
té 1,5 micres de longitud, l'han posat en contacte amb amebes (protozous) i ell s'hi ha introduït bo i fent el que li és propi de la seva naturalesa: parasitar aquest protozou i multiplicar-s'hi, tot ben normal.

Arabé, l'investigador Claverie destaca que aquesta troballa científica planteja la pregunta de si virus patògens per a humans o animals poden trobar-se també a les velles capes de permagel. No és impossible, encara que la possibilitat sigui, segons diuen altres, molt remota. Cal recordar, ens diu el nostre investigador, que els neandertalencs van ser allà fa uns 30.000 anys i van extingir-se, possiblement per alguna malaltia que ben bé podia haver estat vírica, i qui sap si els virus que l'originaren es troben en capes més profundes del permagel i en-

cara puguin revifar-se quan hi hagi desglai a causa del canvi climàtic. Virus que considerem eradicats, com ara el de la verola, podrien aparèixer inesperadament sense trobar-nos preparats. Oi que val la pena que ho tinguem en compte?

Tradicions remeieres

El llentiscle dels caputxins

Fra Valentí Serra de Manresa
Arxiver dels caputxins

El llentiscle (llat., *Pistacia lentiscus*) és una planta molt abundant en els boscos de la Mediterrània, i popularment es coneix amb el nom de *mata*. Té una resina semifluida, groguenca i olorosa, molt balsàmica, anomenada *almàstec* o *màstic* (cast., *almáciga*) de moltes utilitats terapèutiques, especialment per a les malalties bucals i de la pell (els antics egipcis empraven el màstic per momificar els cadàvers). Tradicionalment els fruits de la *mata* que en català en diem *llentrisca* o *llentiscle*, s'han usat per fortificar les genives i per blanquejar les dents. Les fulles tendres del llentiscle són molt aperitives, i els frares caputxins en solien plantar a la part de l'horta dedicada a l'esplai i al recés dels frares. Foren molt ufanosos els llentiscles que hi havia al «Desert de Sarrià», el primer convent que fundaren els caputxins l'any 1578 vinguts d'Itàlia a l'indret on, segons la tradició, havia viscut santa Eulàlia. A l'actual convent de caputxins, fra Fidel Gálvez té cura d'uns magnífics llentiscles que perfumen i donen una peculiar fesomia a l'espai destinat a l'horta i jardí conventuals.

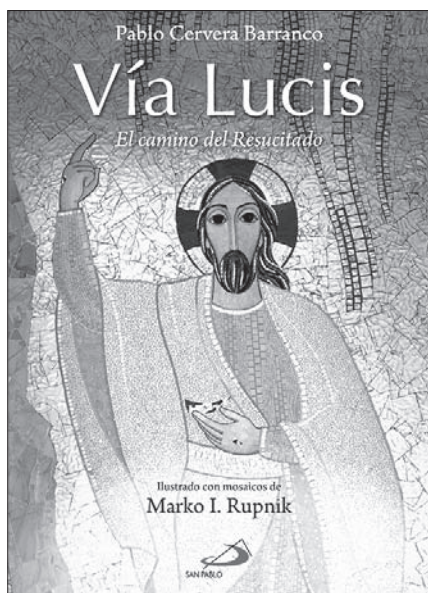
Poc abans de l'exclaustració del 1835 els frares van descriure el llentiscle com un arbust «de fullas compostas de quatre parells de fulletas que surten de dos en dos, ab flors mascles y femellas y'l fruyt conté una substància rehinosa molt aromática». El famós escriptor romà Plini el vell, a gui-

sa d'imatge literària, escriví que el màstic són les llàgrimes del llentiscle en suar l'escorça: *Mastiche lacrima est, quam lentiscus arbor, gummi, modo, sudat* (Llib. XII, 17). Més recentment, a partir de la renovació mèdica del segle dinovè, el màstic fou incorporat com un destacat element de la massa pastosa d'electuaris destinats a les malalties dentals i bucals, tal com consta explícitament en alguns formularis pràctics de caràcter científic com ara en el prestigiós *Formulaire Astier*, que fou publicat a París l'any 1922.

Els caputxins solien preparar un vi de llentiscle per glopejar quan es patien infeccions bucals i el preparaven d'aquesta guisa: «Prendrás un poch de fullas tendras de mata, y ab fullas d'ullastre y brots de romaní y també ab duas pinyas verdas de xiprer passadas per lo morter. Ho bullirás tot ab vi en una olla de terrissa nova envernissada y, quan sia reduhit a la meytat, ho refredarás y, ben colat, et servirà per glopejar tres o quatre vegadas al dia». En la saviesa popular dels convents, a tall d'adagi, se solia dir, a tall de discerniment, que «no totes les mates fan llentrisca»... A l'article vinent us parlaré, si a Déu plau, de les propietats del plantatge.

PABLO CERVERA BARRANCO
Vía Lucis. El camino del Resucitado
Editorial San Pablo, 2014, 126 pàg.

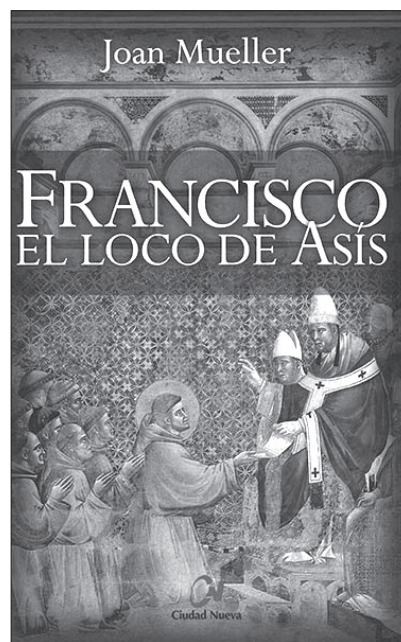
Aquest llibre ofereix un Via Lucis, devoció cristiana que celebra la resurrecció de Jesús i els episodis que van tenir lloc des del seu encontre amb Maria Magdalena fins a la Pentecosta. Dividit en catorze estacions —il·lustrades amb reproduccions de mosaics del P. Marko I. Rupnik—, recull els textos evangèlics que narren aquests esdeveniments, acompanyats d'una reflexió del Magisteri i d'una oració.

JOSÉ GRANADOS
Una sola carne en un solo espíritu
Ediciones Palabra, 2014, 400 pàg.

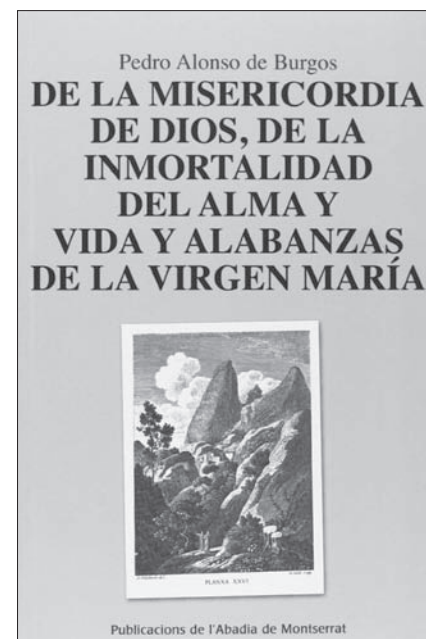
Des de la revelació de la plenitud de l'amor en Jesús, aquest manual ofereix una mirada sobre els orígens de l'home: quin era el disseny de Déu sobre l'amor humà?, com mostrar la veritat del matrimoni, obert a la transmissió de la vida? Així mateix, Crist, en la seva vida, mort i resurrecció, va instituir el sagrament del matrimoni: quina gràcia comunica?, quin lloc ocupa dins de la societat i l'Església?

JOAN MUELLER
Francisco. El loco de Asís
Editorial Ciudad Nueva, 2014, 366 pàg.

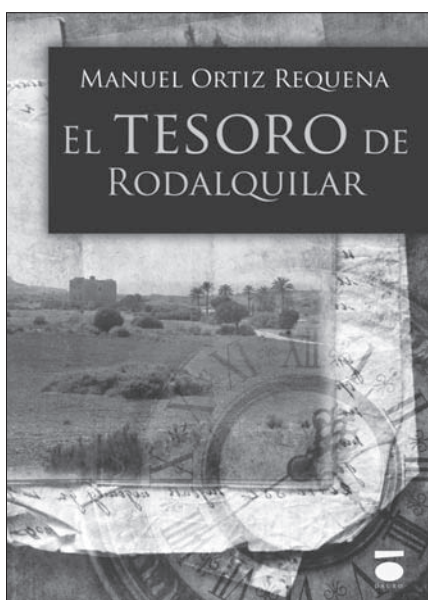
Joan Mueller, professora de teologia i espiritualitat cristiana, narra en aquest volum la vida de sant Francesc d'Assís, on harmonitza el rigor històric amb un estil dramàtic i viu. L'autora indaga en la vida diària de Francesc i de Clara, així com en les vides de l'Assís burgès del segle XIII, les vicissituds del qual descriu bellament en aquestes pàgines. El llibre és un relat biogràfic de la vida del sant més universalment aclamat.

PEDRO ALONSO DE BURGOS
De la misericordia de Dios (y dos obras más)
Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2013, 308 pàg.

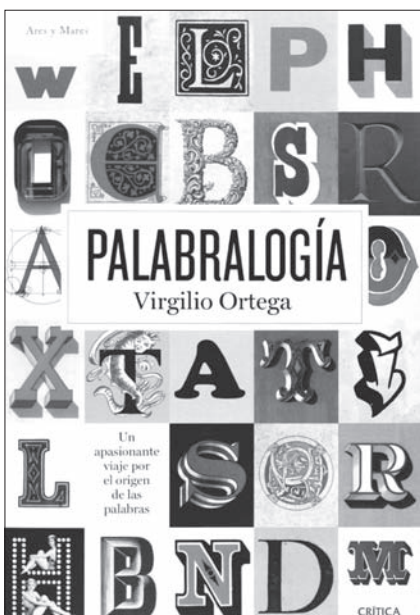
L'aportació més destacada del cèlebre monjo ermità Pedro Alonso de Burgos és la síntesi que va saber fer de l'antic i el nou, de la teologia i l'espiritualitat, de la tradició i l'experiència pròpia. En aquest volum s'inclouen tres obres seves: *De la misericordia de Dios*, *Diálogos sobre la inmortalidad del alma* i *Vida y alabanzas de la Virgen María*. Aquest estudi està realitzat per Ernesto Zaragoza Pascual.

MANUEL ORTIZ REQUENA
El tesoro de Rodalquilar
Ediciones Dauro, 2014, 244 pàg.

La naturalesa va regalar als éssers humans la caldera de Rodalquilar. Els va oferir el seu color, la seva llum, els fruits de la terra, la riquesa del mar... Per allí, al llarg dels segles, van passar-hi fenicis, romans i àrabs buscant metalls. Al llarg de la novel·la es relacionen diferents esdeveniments ficticis, però que són el reflex d'algunes de les situacions històriques reals que han succeït al bell Llevant d'Almeria.

VIRGILIO ORTEGA
Palabralogía
Editorial Crítica, 2014, 318 pàg.

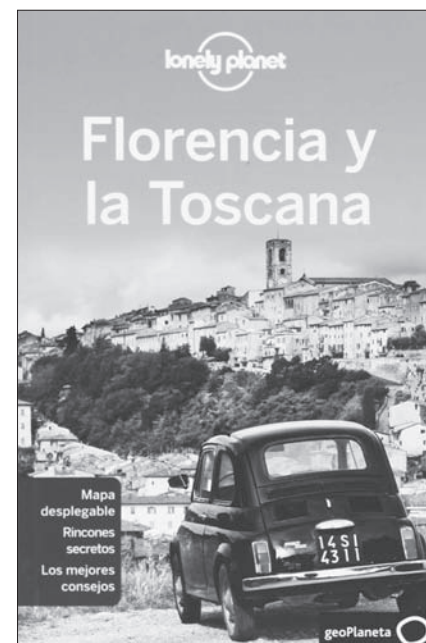
Sabíeu que la paraula *pontífex* significa «el que té cura del pont»? Aquest llibre és una forma amena de descobrir com ha evolucionat el llenguatge des d'Egipte, Grècia i Roma fins als nostres dies. Un apassionant recorregut per la història de les paraules, la formació i els canvis de significat que ens ajudarà a entendre per què unes paraules han sobreviscut al llarg dels segles mentre que d'altres van caure en desús.

DONNA TARTT
El jilguero
Editorial Lumen, 2014, 1.150 pàg.

Theo Decker, un adolescent de 13 anys, veu morir la seva mare en un atemptat terrorista al Museu Metropolità de Nova York. Ple de por i amb el quadre *El jilguero*, una taula holandesa del segle XVII, a les seves mans, el jove s'endinsarà en un intens periple que el portarà a Las Vegas i Amsterdam. Aquesta és, a grans trets, la trama de la novel·la per la qual Donna Tartt va guanyar el premi Pulitzer 2014 de novel·la de ficció.

VIRGINIA MAXWELL i NICOLA WILLIAMS
Florença y la Toscana
Editorial GeoPlaneta, 2014, 324 pàg.

En aquesta completa guia de la regió italiana de la Toscana, el visitant podrà descobrir fortaleses medievals, vessants curulls de vinyes i fileres de xiprers, espectaculars muntanyes i boscos, i davant de la costa central i meridional, captivadores illes d'origen volcànic com l'Elba. Inclou una important selecció de fotografies, llistats i suggeriments per planificar el viatge perfecte, així com un mapa desplegable de Florència.

Crítica literària

El Bon Pastor condueix cap a les verdes prades

Josep M. Rovira Belloso
Professor emèrit
de Teologia

Un llibre d'aquest tipus era lògic que s'edités, donat el corrent creixent de cristians que resen amb els Salms. No sols els qui resen amb el Breviari a causa de la dedicació de la seva vida religiosa sinó els qui, per devoció a la Paraula de Déu, entenen que els Salms representen una veritable comunicació amb Déu que —per gràcia d'Ell— va principalment de Déu a nosaltres. Molts seglars resen avui amb els Salms.

Per això, el primer que cal fer és assenyalar l'oportunitat d'aquest llibre. Més encara si procedeix d'un biblista reconegut com Vincenzo Paglia. Tot seguit cal advertir-li una qualitat global com és la senzillesa, tant del seu contingut com de la seva disposició i distribució de conjunt. En efecte, els 150 Salms van tots seguits per un comentari espiritual, sinònim d'una religiositat autèntica.

He començat a llegir els salms que em són més familiars. En primer lloc el 130, el de la infància espiritual, el del qui rep la pau de Déu com un nen a la falda de la mare. «Molts sants han fet de les expressions d'aquest salm el fonament de la seva vida de fe», diu

VINCENZO PAGLIA

Los Salmos. Las oraciones sugeridas por Dios
San Pablo, 2014, 512 pàg.

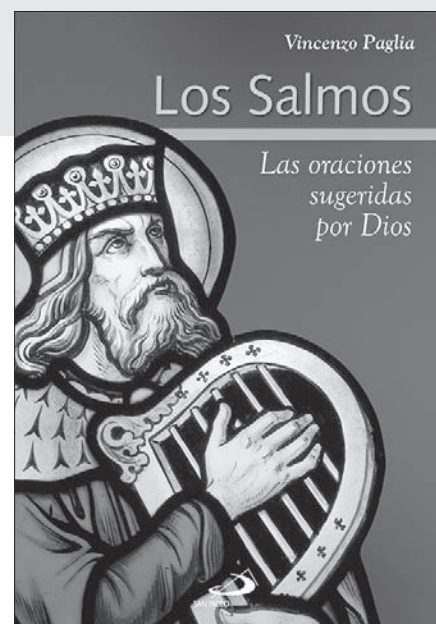
V. Paglia a la pàg. 425.

Després, dos salms que van seguits però que són molt dispars: el 21, amb el cèlebre crit: «Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?» Paglia recolza confiadament en la darrera part del salm per afirmar: «No és possible que Déu t'estimi i quedi lluny de tu» (pàg. 22), mentre que l'altre és el salm del Bon Pastor: «Tu ets amb mi» (pàg. 24) diu aquest salm, reconfortant perquè el Bon Pastor ens sap portar a les verdes prades fins i tot a través de les valls tenebroses en les quals es pressenten les aigües assossegades i la vara i el bastó del Pastor.

Una altra joia del Salteri és el salm 50, el *Miserere*, en el qual el cantor demana perdó a Déu pels seus pecats: «Tingueu misericòrdia de mi, Oh Déu, pel vostre amor. És la confessió que la misericòrdia de Déu és més gran que totes les nostres culpes», anota Paglia (pàg. 161).

Trio el 62, que resem a laudes dels diumenges. La traducció catalana és molt expressiva: «La meva ànima s'ha enamorat de Vós, em sosté la vostra mà.» Paglia resumeix el tema amb força: «Ha de ser una recerca [de Déu] apassionada i totalitzadora: com l'home assedegat i la terra eixuta desitgen ardentment l'aparició de l'aigua» (pàg. 193). Voldria acabar aquesta llista de salms coneguts amb la breu —intensa— lloança del 116, per a la qual Mozart trobà la millor música.

I finalment vénen els salms pel seu ordre numèric. No manca mai el comentari espiritual. «No es tracta d'explicacions exegetiques, tot i que hom tingui ben present el fruit de la investigació científica —sense que l'autor no es mostri mai orgullós d'ell, podríem afegir— sinó de meditacions que volen atansar les paraules del Salmista als nostres cors» (Paglia, *Introducció*).

Crítica cinematogràfica

Tots som culpables

Josan Montull
Salesià
josan.montull@salesians.cat

EL PASADO

DIRECTOR: Asghar Farhadi.
INTÈRPRETS: Bérénice Bejo, Tahar Rahim, Ali Mosaafa, Pauline Burlet, Elyes Aguis.
GÈNERE: Drama.
130 minuts.
França, Itàlia, 2013.

El director iranià Asghar Farhadi va triomfar fa uns quants anys amb el film *Nader y Simin, una separación*, en el qual tractava el tema difícil de la família i les separacions. Amb *El pasado* reprèn aquest mateix tema i l'aborda amb una altra mirada: la de les causes que condueixen al desamor i les conseqüències que provoquen les ruptures.

Després de quatre anys de viure separats, l'Ahmad torna des de Teheran a París, a petició de la Marie, la seva esposa francesa, per iniciar els tràmits del divorci. Com que no ha reservat cap hotel, l'Ahmad s'allotja on era casa seva, en la qual la seva exesposa ha tornat a organitzar la seva vida. Marie viu amb un altre home, Samir, que hi viu amb el seu fill Fouad, de cinc anys. En realitat, l'esposa de Samir està en coma des que mesos abans es va intentar suïcidar i la relació amb Marie li serveix per atenuar el dolor de la malaltia de la seva dona.

A la casa també hi ha dues nenes, Lea i l'adolescent Lucie, filla de Marie i fruit de la relació d'aquesta amb un altre home que ara viu a Alemanya. Quan Ahmad arriba a casa descobreix la relació conflictiva que Marie té amb la seva filla Lucie. Ahmad intenta amb totes les seves forces millorar aquesta

relació però també donarà a conèixer el passat secret que ha amagat durant tots aquests anys.

Un cop a la casa, queda al descobert la dura situació familiar i ja no hi ha escapatòria. La confluència de personatges ferits i relacionats entre ells, que comparteixen passat i desamor, ordeix una situació en la qual mirar enrere és imprescindible.

I allà sorgeix el que és terrible: tots tenen motius per demanar perdó, tots han comès errors terribles que els costa reconèixer, tots han estat egoistes.

Amb una sobrietat impecable, Farhadi explica una història utilitzant la càmera, la fotografia sense brillantor i la feina dels actors, de manera contenida i admirable. L'espectador s'endinsa a poc a poc en la desgràcia i en el passat dels personatges. El

director, sense música i amb el soroll de fons dels cotxes i dels trens, es pren el seu temps per explicar-nos la trama en la qual es veuen implicats aquests personatges. Els llocs quotidians es converteixen en escenaris on examinar la consciència: la cuina, el cotxe, el bany, el bar... Conforme s'avança en el reco-

neixement de la culpa i coneixem les causes del drama, els personatges tenen la temptació permanent de fugir, de la casa, de l'esposa, de la mare, dels fills, d'ells mateixos. Però, a la vegada, hi ha una necessitat d'escoltar-se una vegada i una altra. Es volen demanar perdó, però no ho saben fer, volen ser feliços però no l'encerten.

Enmig de tant despropòsit hi ha els nens. La seva mirada i les seves llàgrimes manifesten que pateixen desemparament i que se senten perduts.

En la darrera escena, a l'hospital, Samir es posa el perfum que li agradava olorar a la seva dona, i s'hi apropa per estimular qualsevol esclat d'amor en aquell cos que vegeta connectat a les màquines. En aquest pla sentim música per primera vegada en el film. És una crida a l'esperança, a buscar el passat no per recriminar res, sinó per penedir-se, per apropar-se al proïsme amb el millor perfum per dir «t'estimo» i demanar perdó, a creure que quan tenim cura de l'amor, aquest pot ressuscitar...

En una època com la nostra, en la qual la fidelitat no és un valor en alça i en la qual les separacions, el divorci i les ruptures sentimentals són a l'ordre del dia i tenen una certa patina de modernitat, *El pasado* apareix com un film valent, humà i bell, que cal veure amb calma i amb ganes d'aprendre. Una pel·lícula que és una magnífica lliçó de bon cinema.

Des del carrer

HÈCTOR I SÍLVIA ORGANITZEN CONVIVÈNCIES CRISTIANES PER A JOVES

«La vida cristiana també té una vessant més lúdica i divertida»

Samuel Gutiérrez

«Conviu amb Ell.» Així es diu l'engrescador projecte que la parella formada per Hèctor de Arriba i Sílvia Ruzo acaba de posar en marxa. Des de la seva pròpia experiència de conversió, se senten cridats a oferir als joves d'avui espais per a la descoberta i la vivència alegre de la fe. Hèctor i Sílvia són animadors socio-culturals i col·laboradors de la delegació de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona. El seu projecte de convivències per a joves en clau evangelitzadora neix com a resposta a la mateixa crida de Jesús. Qui estigui interessat a contactar-hi pot fer-ho trucant al telèfon 636 647 727 o a través del correu electrònic conviuambell@gmail.com.

Quina és la història d'aquest nou projecte laboral que esteu engegant?

Tot va començar quan l'escola Josep Tous de Barcelona es va posar en contacte amb la Delegació de Pastoral de Joventut de l'arxidiòcesi de Barcelona per demanar suport en l'organització d'unes convivències cristianes per a l'alumnat d'ESO. Va ser llavors quan el delegat de Joventut, Mn. Bruno Bérchez, ens va proposar crear aquestes convivències amb un objectiu clarament evangelitzador i alhora lúdic.

En què consisteix exactament la vostra proposta?

El nostre programa d'activitats pretén arribar als adolescents de tres maneres diferents: Oració, Testimoni i Vivència. La combinació d'aquestes tres eines fa que tinguin espais de pregària, convivència amb els companys i activitats lúdico-reflexives.

Per què heu volgut que el pro-

jecte sigui tan clarament evangelitzador?

A causa de les nostres conversions ens hem vist impulsats a seguir els ensenyaments de Jesús: «Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'evangeli a tota la humanitat» (Mc 16,15). Avui dia hi ha la tendència a pensar que no es pot viure la fe des d'una vessant lúdica. I això no és veritat. La vida cristiana també té una vessant més lúdica i divertida. Jesús ens ha portat una gran notícia. Hem d'estar feliços i viure la fe des d'aquesta convicció!

Com enteneu l'educació?

Pensem que un bon educador és aquell que dóna exemple d'allò que vol ensenyar, i en el cristianisme ha de ser igual. Nosaltres pretenem ser llum per a aquests joves i uns possibles referents per mostrar-los la vida en Crist. La finalitat de les convivències és fer-los veure

que ells també poden tenir aquest tipus de vida. I els resultats són molt positius. Així ho vam poder experimentar en les últimes convivències...

És important per a vosaltres con-juminar fe i feina?

Una vida cristiana no hauria de tenir moments de desconexió de fe. Per tant, combinar fe i feina és, per a nosaltres, una manera de viure plenament.

En el vostre cas, s'afegeix, a més, que sou parella... En quin sentit creieu que us pot ajudar aquest projecte a créixer i madurar la vostra vocació matrimonial?

La parella cristiana és com el foc, que ha de tenir com a centre Jesús. Has de posar-li fusta perquè es mantingui viu. Com més fusta li posis, més gran és farà l'amor a Déu, i per tant, més amor podràs donar a la teva parella. Les convivències, doncs, són la nostra fusta que manté viva una part d'aquest foc.

Pensant-ho millor

Núria Ferret i Canale
Orde de les Verges

Aneu (6): ofereix

Em pregunto, et preguntes, com ser missioner en la vida quotidiana, oi? Avui m'agradaria parlar de l'ofrena del propi sofriment, tot i que és un tema delicat i a algú li pot costar d'entendre què té a veure això amb la missió. Tu, per exemple, què fas quan surts al carrer i trobes que fa fred, o calor, o plou? O quan tens gana o set i en aquell moment no pots menjar o beure? O quan et fa mal l'esquena, o el cap o el peu? O quan has de suportar aquella persona que et resulta pesadíssima, o algú t'ha fet alguna cosa que t'ha ferit greument? En una paraula, què fas amb el teu sofriment, el que tots tenim, el que ens arriba cada dia tant si ho volem com si no? El deixes perdre, el lences a la brossa? Si som a l'era del reciclatge!

Cal reutilitzar el sofriment. El sofriment —no cal que el busquis tu, perquè ja et vindrà sol— és una matèria primera magnífica per tal que Déu faci les seves meravelles en els altres, en tu, en el món. Junta-ment amb la pregària, és allò que Ell necessita per treballar... i tu, deixaràs que es perdi? No li donaràs l'oportunitat que prengui un sentit profund i insospitat? Tot allò que et ve i no ho vols, en lloc de rebutjar-ho, fugir-ne o ensorrar-te, acull-ho, pren-ho, abraça-ho i després retorna-ho a Déu, dóna-l'hi com un preciós regal que has embolicat potser amb les teves llàgrimes i el teu dolor.

Ofereix tot el que puguis, no deixis perdre res. Fa poc vaig llegir un article aparegut precisament a *Catalunya Cristiana*, que parlava d'un cristià egipci convertit de l'islam, el primer que s'ha atrevit a fer-ho públic i demanar que la seva religió cristiana consti en els seus documents. Està empresonat i ha estat torturat. I com ell, tants d'altres. Ho veus? Tu no has de patir tant per ser missioner. Et basta amb oferir amb generositat allò que, d'una altra manera, quedaria perdut: el teu dolor. Si fas això, el sofriment es farà lluminós i cobrarà un sentit nou. *Pensant-ho millor*, ara recordo unes carmelites descalces que conec. Tota la seva vida és pura ofrena per l'Església, pel món, per tu i per mi. En el silenci del claustre, són l'arrel d'aquesta planta que volem fer créixer: l'evangelització. Elles són, a exemple de santa Teresa de Lisieux, les primeres missioneres!

Rauxa

Adéu a la concentració?

La capacitat de concentrar-se és imprescindible per a l'activitat intel·lectual i per al desenvolupament d'una personalitat madura. Cal concentració per comprendre bé un text, una pel·lícula o per escoltar algú i mantenir-hi una conversa mínimament interessant. Aquesta capacitat, en graus diferents, la té tothom, però només es desenvolupa plenament si des de petits en fem un hàbit. Gràcies a aquest exercici, a mesura que creixem som capaços de concentrar-nos en una activitat o una idea i aprofundir-hi durant un temps relativament llarg sense dispersar el pensament. No són pocs els que constatem que cada vegada la concentració es fa més difícil, sobretot en les

generacions més joves. L'allau diària d'imatges, activitats, missatges i informació manté la persona en un estat de sobreestimulació constant. Es crea així un neguit del tot innecessari que defuig el silenci i l'estat de calma i busca desesperadament l'activitat per l'activitat. En aquest desfici algunes persones arriben a fer, aparentment sense dificultat, dues o tres activitats alhora, com ara llegir, escoltar música i conversar. Però per experiència sabem que cal una bona dosi de concentració per fer realment bé una sola d'aquestes activitats. Aquesta dispersió ens fa viure en la superficialitat i fa molt difícil el coneixement dels altres i d'un mateix.

Eduard Brufau

